Anul II, Nr. 15 București Joi 27 Februarie 1936

Sfarmă-piatră

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASTRA" SIBIU

Director: Al. Gregorian Redacția și Administrația: Str. Domnița Anastasia, 16. — S. I Telefon 3.76.05

Charles Maurras

Charles Maurras, dascălul naţionalismului latin

de Nichifor Crainic

Când zicem : monarhie, ierarhie, ordine, naţionalism, latinitate, zicem de fapt : Chales Maurras. De trei decenii, geniul lui e pivotul cugetării de dreapta, în Franţa şi în Europa întreagă. Chiar dacă ideile lui nu sunt cunoscute direct şi precis, generaţiile naţionaliste din orice ţară a continentului simt un razim psihologic şi o îmbărbătare morală numai prin faptul că, la Paris, există şi cugetă Charles Maurras. Adevărul viu din inima fiecărui neam, care e substanţa istoriilor naţionale, el l-a teoretizat şi l-a reliefat în termeni moderni. Ceeace spune Charles Maurras pentru Franţa lui e universal valabil. Orice neam în parte se poate recunoaşte în el. Predicându-le francezilor naţionalismul integral, el îl predică naţionaliştilor de pretutindeni. Precum într'un sistem de irigaţie, aceeaşi apă se împarte prin jgheaburile ramificate pentru a fecunda, în tarlale, variatele culturi ale unui câmp, tot astfel doctrina maurrasiană clarifică şi fecundează entusiasmul fiecărui despărţământ naţional în câmpul nostru continental.

Naţionalismul e specific în problemele ce se ţin de contingenţele particulare, dar e universal în substanţa etnică şi în structura ierarhică a organizării.

La noi în România, influienţa lui Charles Maurras începe să fie sensibilă depe la 1910 încoace. Generaţia mea, crescută sub imperiul entusiasmului profetic al lui Nicolae Iorga şi al spiritului polemic al lui A. C. Cuza şi-a limpezit poziţia ideologică prin filosofia politică a lui Charles Maurras, despre care nici Nicolae Iorga, nici A. C. Cuza nu ni-au vorbit. Maurras e o descoperire a noastră, a generaţiei care am făcut marele război. Pentru maeştrii naţionalismului românesc din epoca antebelică, Franţa era o ţară fundamental putredă şi iremediabil coruptă. Parisul era cum l-a descris Eminescu : nimica bun nu ne putea veni din acest imens lupanar. Dincolo de acest lupanar însă, generaţia mea a văzut ridicându-se piscul de cremene al doctrinei lui Charles Maurras.

Descoperirea aceasta, care ne aparţine, corespundea sentimentului nostru de rasă latină. Naţionalismul integral al lui Charles Maurras are ca bază largă glorioasa idee de latinitate. Ea lipseşte din doctrina celor doi maeştri ai naţionalismului românesc şi lipseşte îndeosebi din doctrina lui A. C. Cuza. Doctrinarul ieşean, preocupat în special de antisemitism, îşi întemeiază formulările sale de cristal pe teoria rasismului german şi mai cu seamă pe H. St. Chamberlain. Noi, cei mai tineri, îmbrăţişând antisemitismul eminescian, demonstrat în mod magistral de A. C. Cuza, nu ne-am împăcat niciodată cu erorile teoriei rasiste relative la superioritatea germanismului asupra latinităţii ; admiraţia noastră a mers instinctiv la marea doctrină a lui Charles Maurras şi la ilustrarea ei pe teren : la statul naţional-fascist, creat de Benito Mussolini.

Pentru noi, există azi în politică două mari întrupări ale geniului latin : maurrasismul teoretic şi fascismul practic.

Această orientare e singura care convine sentimentului de rasă al poporului nostru, structurii latine a culturii româneşti şi politicei de stat a României.

E un lucru vizibil azi că, sub aparenţele şovăitoare ale pacifismului genevez şi sub gălăgia planetară a iudaismului şi a internaţionalelor iudaizante, tendinţele desfăcute din doctrinele rasiste caută să se definească în mari blocuri politice rasiale, din a căror cântărire de forţe poate să rezulte echilibrul sau dezechilibrul vieţii europene.

Configuraţia momentului ne înfăţişează un germanism conştient de ţelurile lui până la orgoliul superb, făcând să graviteze în juru-i state-sateliţi, cu afinităţi de rasă sau cu revendicări politice similare ; un slavism captat în forma iudaică a marxismului, ameninţat făţiş de germanism ; şi o latinitate încă divizată de diferenţa sistemelor politice din fiecare ţară. Franţa oficială, timorată în faţa aceluiaşi germanism, îşi dă mâna cu slavismul iudaizat, în ostilitatea Franţei naţionaliste. Italia cea dintâiu a acceptat apropierea de bolşevism, determinată nu de afinităţi, ci din motive economice şi, poate, în vederea unui eventual conflict cu Germania.

Un lucru de care trebuie să ţinem seamă în aceste consideraţii de politică rasială e că o Italie, ieşită triumfal din războiul african, nu va fi niciodată de partea rasismului german. Ea va înclina totdeauna spre o înţelegere cu Franţa — mai ales când la Paris va birui mişcarea naţionalistă.

Triumful de azi al stângii iudeo-franceze nu trebuie să înşele pe nimeni : el e de scurtă durată ca toate regimurile democratice din Franţa. Pentru Paris e permanentă primejdia Germaniei înarmate. Şi această situaţie, pe care nicio farsă masonică nu l-o poate ascunde instinctului de conservare francez, va grăbi triumful mişcărilor de dreapta. O Franţă naţionalistă alături de Italia fascistă va asigura în Europa predominaţia latinităţii.

În această perspectivă, care nu se ţine întru nimic de domeniul utopiei, naţionalismul românesc, substanţial etnic trebue aşezat neapărat pe baza largă a ideii de latinitate. E linia logicei intrinsece, impusă de firea lucrurilor şi de necesităţile vitale ale României.

Până atunci Charles Maurras rămâne pentru noi dascălul genial al naţionalismului latin. Orice tânăr cu carte nu va sta să aleagă între el şi aberaţiile nordice ale domnului Alfred Rosenberg. Francez, Maurras ştie perfect că gloria patriei lui a fost zămislită de cei „patruzeci de regi cari, în interval de o mie de ani, au făcut Franţa" şi, luptând pentru restaurarea monarhiei ereditare, ne-a dat cea mai splendidă apologie a Regelui, ca funcţie creatoare de stat şi în stat. (Rasismul d-lui Rosenberg nu vorbeşte nimic despre monarhie, care e vârful piramidal al ierarhiei şi al ordinii sociale).

Provensal de origine, Maurras ştie perfect că viaţa naţională se îmbogăţeşte prin creaţia spiritului regional şi e împotriva uniformizării democratice. Varietatea provincială înseamnă bogăţie şi vigoare dată în realităţi concrete, ce se subsumează apoi în unitatea statului naţional. Raţionalist, Maurras ştie totuşi că aritmetica democratică nu poate fi cheagul solidarităţii neamului ; cheagul acesta îl poate da numai o mistică adevărată. Şi pentru aceasta, geniul lui a impus Republicei ateiste şi masonice cultul anual al sfintei Ioana d'Arc. Pozitivist, Maurras ştie totuşi că religiunea, — în speţă : romano-catolicismul, — e suprema disciplină morală a insului şi a statului. (D. Alfred Rosesberg repudiază creştinismul şi vrea să-l înlocuiască cu o mitologie specific germană). Latin şi antigerman — din motive pur franceze, — Maurras e pentru o confederaţie a statelor latine, imagine grandioasă a geniului rasei mediteraniene. (D. Alfred Rosenberg ne demonstrează că latinitatea e o rasă conruptă şi iremediabil prăbuşită !) Pentru conştiinţa latină, Maurras a instituit cultul marelui poet Mistral, la care invită anual pe toţi reprezentanţii culturii mediteraniene.

Dela provincie, care e izvorul etnic al vieţii naţionale, la statul ierarhic simbolizat în persoana Regelui ereditar, şi dela stat la marea confederaţie latină, — iată drumul naţionalismului realist, teoretizat de Charles Maurras. Cugetarea lui, sprijinită necontenit pe datele concrete ale vieţii şi pe înţelepciunea politică verificată în istorie, e tot ce poate fi mai opus utopiilor democratice şi tuturor utopiilor internaţionaliste, în mreaja cărora se prind, ca muştele în păienjeniş, visătorii cu buricul desprins de matca realităţii etnice. Nimic nu se poate clădi în politică decât pornind dela realul concret şi respectând formele lui, — iată, într'un cuvânt, principiile robustei înţelepciuni maurrasiene !

Dar pentru a afirma aceste adevăruri într'o Franţă republicană, burduşită de francmasonerie şi tăvălugită de democraţie, a trebuit curajul şi martirajul lui Charles Maurras. Omul acesta, care e cel mai adânc cugetător al patriei lui, trăieşte la Paris într'un permanent război. Toate forţele de stânga, manifeste şi oculte, ocrotite de regimul republican, sunt coalizate împotriva lui. La biroul lui din Place de Rome, Maurras stă de 30 de ani pe baricadă, în bătaia gloanţelor ucigătoare. Numeroase atentate au fost puse la cale pentru a-l suprima. Redacţia ziarului Action Française a fost stropită în câteva rânduri de sângele celor mai nobili colaboratori ai marelui om, ucişi de răzbunarea neiertătoare a stângei. Absolut toţi ucigaşii au fost achitaţi pe rând de justiţia republicană. E o minune că Maurras mai trăieşte, precum e o minune că Mussolini a scăpat teafăr din atentatele organizate împotrivă-i. Oricare altul, în locul lui, s'ar fi intimidat.

Charles Maurras, imperturbabil, îşi continuă lupta cu aceeaşi convingere gigantică, cu acelaşi curaj supraomenesc. Léon Daudet, splendidul său tovarăş, a stat în puşcărie de unde a evadat în 1927, în condiţii comice pentru Republică. Maurras, el însuş, a fost condamnat la închisoare, pe care n'a făcut-o în virtutea legii Beranger. Azi genialul francez se află din nou în faţa parchetului pentru câteva palme şterse de căţiva băieţi lui Léon Blum, jidovul care ţine în ghiară soarta Franţei democratice. Charles Maurras martirizat pentru Léon Blum ! Iată groaznica rătăcire posibilă numai într'o ţară cu spiritul oficial desfigurat de iudeo-masonerie. În patria lui, pe care o adoră şi o voieşte ridicată pe culmile supreme ale gloriei, Charles Maurras trăieşte de 30 de ani între gloanţele comunismului şi între parchetele republicane, iar jidovul venetic Léon Blum în ovaţiile parlamentului democratic !

Ce se petrece în Franţa se petrece în alte forme, dar cu fond identic, la noi. Iudeo-masoneria are pretutindeni aceleaşi metode. Dar din adâncul durerii noastre, pătrunşi de o credinţă analoagă crezului maurrasian, ridicăm omagiul nostru înviersunat către omul de geniu, care a făcut din viaţă un ascetism şi din scris un eroism pentru gloria Franţei şi a latinităţii.

Trăiască Charles Maurras, dascălul nostru de naţionalism latin!

Puţin despre poezia şi viaţa lui Maurras

L'am auzit pe Charles Maurras vorbind sau, mai bine zis, încercând să vorbiască odată despre un poet, acela care se poate chema un mare poet şi în care cele mai subtile splendori s'au găsit — despre Mistral.

Capul lui Maurras — capul acela „de leu" cum spune Léon Daudet, poate, încă, fără să definiască tot — arăta în acel minut o încordare inexprimabilă, par'că un imposibil efort care ar fi vrut să strângă în darul unui singur cuvânt nu ştiu ce mistere care nu se spun, dar care rezumă cu siguranţă tot.

Era într'un început de Septembrie, la Maillane. In midi-ul Franţei ziua apune târziu, ca un regret, iar departe, la orizontul împurpurat, este o caldă îmbrăţişare care cuprinde pe om în magistrala perfecţiune a peisagiului. Minut de contemplare şi de iubire — acum, când soarele încă aprins sărută colinele până departe... Aici Maurras n'ar fi putut vorbi de Mistral fără să fie sugrumat de emoţie. Mărturisirea nu s'a putut reţine: „Je ne puis parler de Mistral, parce que je l'ai connu, parce que je l'aime".

Iar din glasul acela înnăbuşit, ca un hohot, care nu se trăda decât în priviri, a izbucnit deodată un cântec:

...Amo de moun païs
Tu que dardaies manifesto
Et dirs sa lengo et dins sa gesto.

Maurras transfigurat spunea acum Invocaţia eroică din Calendal.

Poetul nu se poate reda...

Dar câţi dintre acela cari l-au auzit pe Mauras, cari l-au văzut, cari l-au simţit cât de puţin, ar mai putea să vorbiască de el fără devoţiune şi fără iubire! Poezia lui Charles Maurras trebue urmărită pretutindeni în viaţa lui, în stilul lui de viaţă, în toate cărţile pe care le-a scris, pentru ca abia atunci să ne întoarcem înapoi până la acele strofe puţine din Musique intérieure, dar care s'au ridicat pe culmi...

Nu ne-o spune el singur în acel poem liminar cu care începe şi vieaţa şi toată poezia lui şi din care, acum când îmi revine vibrant de senina lui frumuseţe, nu mi-aş îngădui să suprim nimic?

I

Tu naquis le jour de la lune
Et sous le signe des combats
Le soleil n'an finissait pas
De se lever sur la lagune.

II

Le vent d'ouest, an seuil béant
De ta maison sur le rivage
Vint moduler son cri sauvage
Et les appels de l'ocean.

III

Mais tu n'as pas quitté ton île
Ni fait bataille sur la mer
Jamais la gloire du vrai fer
N'a brillé dans ta main debile.

IV

Tu ne peux être matelot
Que d'imaginaires espaces
Ou plus qu'ailleur l'aube fugace
Est lente à naître sous le flot...

Darde au zenith la flamme torse
Des volontés de ton destin :
Dans les angoisses du matin
Quelle nuit lente use ta force !

Emoţia acestui poem, este probabil aceea a unei vieţi întregi care continuă inepuisabilă pe aceleaşi cărări — nu fără ca poetul, din această dramatică risipă, să se fi regăsit de multe ori într'un acord patetic pe anumite certe poziţii, de unde a putut să privească odată, într'o noapte turburătoare dela Tholonnet, acele lucida sidera care l-au luminat destinul.

Dar până aici a fost un drum exaltat, pe care cele mai contradictorii seducţii s'au întâlnit într'o luptă emoţionantă de căutări, desnădejdi, decepţii, speranţe, caşicând poezia — „ontologoe", aşa cum a definit-o Maurras — trebuia într'adevăr să meargă „vers les racines de la connaissance de l'être". Aici este într'adevăr marea poezie maurrasiană — care la noi se cunoaşte atât de puţin —; şi este aici deopotrivă şi toată vieaţa lui!

Aceia cari cunosc mai mult pe filosof — care nu se desparte de altfel niciun minut de poet — pe teoretician, pe severul animator al unor principii şi al unei doctrine, ea însăşi nimic altceva decât cea mai înaltă codificare a bunului simţ, ştiu poate mai puţin că tot acest edificiu care dă timpului nostru atâtea sugestii de vieaţă, nu s'a ridicat la început decât dintr'o devorantă pasiune estetică — echilibru, măsuri, armonie, care, toate, s'au definit mai târziu — o nevoe absolută de a cunoaşte şi care nu era decât poezie... Acest arhitect al ordinei politice şi morale de azi, el însuş s'a construit laborios mai întâi! Un oarecare ideal grandios în acelaş timp dar nu mai puţin modest, o imagine iniţială nu i-a lipsit, e sigur — şi începutul acestui veac cunoaşte un tânăr de frenetic elan care colinda cenaclurile pariziene de pe la sfârşitul secolului trecut şi de pe la 1900, visând să „elenizeze lumea"...

Acest ideal grec a fascinat cea mai sigură adolescenţă a lui Charles Maurras... Cum îl recunoaştem acum! Dar poate el însuş trebuia mai mult precizat şi, în acele dibuiri dela început, care-şi împărţeau un suflet atât de vibrant, poate totul era încă destul de confuz...

Ma tête est lourde, tout se mêle :
Clartés secrètes, fleurissez !...

Dar sub acest raport, poemul pe care l-am amintit mai sus — şi care, se cheamă, fireşte, Destinée — dar oricare din poemele lui Maurras, deschide aceste largi orizonturi unde apare clar o viaţă de poezie, o vastă poezie dacă vreţi, care se confundă miraculos cu viaţa pentru a exprima un singur om ce va avea astfel privilegiul sacru de a fi investit cu un „mesagiu autentic", cum spunea Mallarmé şi pe care nu-l va trăda. Rareori, ca în poemul pe care l-am văzut, ca în tot cântecul lui adeseori atât de secret, cineva a izbutit mai mult să cuprindă, să definească esenţa poetică a propriei sale vieţi. Recitiţi aceste versuri acum, comparaţi cu toate confesiunile de poeţi, Baudelaire, Verlaine, — Verlaine mai ales, din acele strofe pentru Gaspard

Je suis venu calme orphelin
Riche de mes seuls yeux tranquilles
Vers les hommes des grandes villes...

Accente impresionante, care merg adânc... Poetul şi omul nu s'au regăsit totuş niciodată mai mult decât în Maurras.

Dacă el ne mărturiseşte de atâtea ori că literatura l-a adus la conştiinţa politică, în viaţa publică, va trebui să pricepem totuş că literatura a însemnat pentru Maurras, ca pentru o întreagă generaţie de tineri înfrânţi, morţi atât de curând — un Jules Tellier, Psichari, Henri Franck, Raymond Laurent — o gravă problemă de viaţă în care se găseau angajate estetica, morala, filosofia, iar sfâşietoarele întrebări care se ridicau de multe ori, nu şi-ar fi găsit scăpare decât în moarte. A. Maurras a început prin a crede că viaţa se poate usor trăi, şi nu avea nici 6 ani —„six ans moins un quart".— când acest spectacol divers îi apărea cum singur ne spune, „comme je ne sais quelle fête de surprise enchantée". Curând a trebuit să priceapă mai mult... La această vârstă chiar, o noapte în Provenţa a coborît în sufletul acestui copil înspăimântător de precoce, toate stelele de pe cer, cu focurile lor care ard, o panică nepricepută aproape, — „j'ai failli tomber à la renverse — şi care poate n'ar fi exagerat să spunem că îl va chinui până azi...

Povestea vieţii lui Charles Maurras, povestea aceasta patetică, enutziastă adeseori şi gravă, dar mai mult „ce double cours balancé" cum ne va spune el mai târziu, n'a început oare dela această teribilă vârstă într'adevăr, cu misterul chinuitor al acestei nopţi care deodată revela atâtea secrete? Dacă omul a supravieţuit acestor emoţii, este sigur acum că a izbutit să cunoască mai mult şi a izbutit să cunoască fiindcă poezia i-a dat ajutor...

Toată viaţa lui va fi de acum o frenetică protestare împotriva morţii, poezia lui va cânta cu accente atât de diverse, nu fără grave depresiuni de atâtea ori, imnul acestei supravieţuiri...

N'a visat el să găsească un type de navire volant qui tournât le dos à la nuit, această scumpă fantomă care să-l conducă

...à l'île fortunée
Où les vivants se sont ri de la mort

Mitul platonician al lui Psyché nu le-a sedus de atâtea ori cu acele metamorfoze nesfârşite în care eternitate pare că se ascunde numai în umbrele unei nesigure deveniri?...

Psyché vous êtes ma pensée.

. . . .

Psyché, vous êtes ma souffrance.

. . . .

Et Psyché vous êtes mon rêve
Ensemençant le ciel leger
De vos mépris pour l'heure brève
Qui dit que vivre et de changer.

De câte ori aceste accente revin, de câte ori le-am auzit strigând?

Chère Psyché, vos yeux qui tremblent
Vos yeux de fleur, ont peur du vent...

Această „cecitate metafizică" pe care Marritain o descoperea în Maurras, a cunoscut totuş fervori care nu s'ar putea spune altfel decât în poezie...

Vous ne savez ! Mon sein ressemble
O Faust, à ces chateaux mouvants
Qu'à l'occident, le soir assemble...
Mais j'ai la soif du Dieu vivant,
Je veux sentir en le trouvant
S'epandre l'âme de mes sèves...

...Ar fi, continuând, să cerem răspuns unui secret dureros, şi încercând să risipim tăceri sălbatice care păzesc un atâta de grav mister, să căutăm adânci prăbuşiri în ceeace Maurras încă numeşte „la faillite de sa vie". Dar cuvântul acesta, el însuş, mi se pare revelator şi de altceva, peste înfrângerea pe care ne-o spune... Acest „faliment" nu recunoaşte el că ceva încă mai trebue descoperit?

Accorde-moi d'eterniser le jour

imploră Maurras acolo unde viaţa lui se simţea strivită de atâtea nocturnes horreurs pe care încă nu le-a putut risipi. Şi cine ştie dacă într'o ordine din care nu lipseşte aproape nimic, marea lumină nu se va coborî odată!

Să deschidem astfel largi perspective pentru un decor final...

Si votre coeur est humble, et votre âme très pure
Venez, il est permis de la dire voul bas;
De toutes les grandeurs vous êtes la mesure
Un ciel interieur illumine vos pas.

Străbatem, cu aceste fermecătoare iluzii poate cea mai emoţionantă dintre nopţile din Provence... Ne ridicăm pe terasa dela Tholonnet, până la acele lucida sidera cu al lor gout simple, appétit passioné en vrai... Il privim însfârşit pe Maurras sub soarele Provenţei şi al lui Mistral. Poetul, omul — tot, e aici. Şi par'că pricepem mai bine: poezia şi viaţa lui Maurras e unul şi acelaş miracol...

Din el, noi n'am spus aici aproape nimic!

Toma Vlădescu

Din cugetările lui Maurras

„Luată în ea însăşi, doctrina socialismului francez trebuie să fie definită: ideea care nu stă în picioare, ideea care nu poate merge singură, ideia căreia îi trebuesc două cârje, a statului electiv şi a finanţei jidoveşti".

„Să nu pierdem din vedere un adevăr al faptelor: Societatea Naţiunilor, concepută în America, a fost stabilită şi condusă de Londra ca un instrument al puterii engleze, care o subvenţiona".

„Nu ştiu de loc în ce constă suveranitatea, nici dacă ea constă în ceva. Legile Universului sunt singure suverane şi cât despre drepturile poporului, „drepturi imprescriptibile şi inalienabile", această pură mitologie nu-mi spune nimic".

„Suntem guvernaţi de cel mai van şi mai prostesc spirit de stoicism şi de către inevitabilul său frate gemen: spiritul de ipocrizie".

„Ceiace Cicero spunea despre Socrate, viitorul o va spune despre Acţiunea franceză. Ne va binecuvânta de a fi coborît filosofia politică din cer pe pământ".

„Anglia, oricât de conservatoare faţă de ea însăşi, a semănat revoluţia şi războiul în lumea întreagă. Nu e imposibil ca să vadă în sfârşit revenindu-i câteva din fructele acestor seminţe".

„Numim aristocraţie un regim de producţie şi democraţie un regim de consumaţie".

„Viitorul aparţine acelui ce culege şi seamănă eterna floare a trecutului".

„Cât despre Bergson... trebue să mărturisesc că acest „spirit încâlcit" mă irită. De ce? Fără 'ndoială din cauza confuzei sale critici a inteligenţei. Dar de asemeni pentrucă filosofia sa este mai ales o retorică. Pentrucă e grădina cercului vicios şi a altor sofisme elementare, pentrucă este o mediocră copie a lui Schelling... o reluare a lui Spencer, poate mai grosolană".

„Bogăţia jidovească nu e decât un efect. Forţa jidovească, mijlocul de a dobândi şi păstra bogăţia, vine din faptul că e un stat în statul nostru şi între celelalte state, o naţiune unită într'o naţiune desmembrată".

„Principiile sunt făcute pentru a conduce, nu pentru a orbi".

„E bine să se definească Republica franceză: o permanentă imposibilitate de reforme, o conspiraţie continuă împotriva fericirii publice".

V. H.

DARUL „UNIVERSULUI”

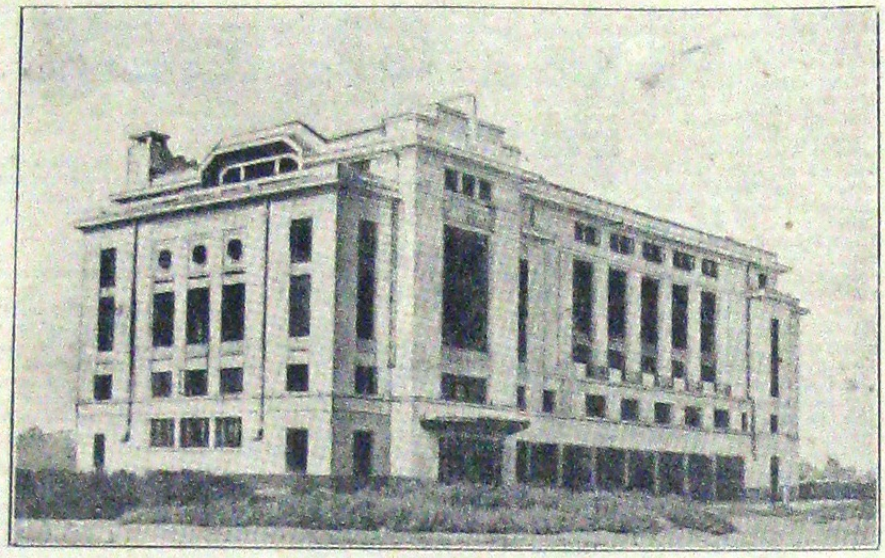

CASA STUDENȚILOR

Un ziar e un motor de idei, de sentimente și de impulsiuni, — când nu e numai un canal de informații sau o mașină de fabricat senzațional. Organele de informație și de senzațional se situiază la periferia presei și îndeplinesc rolul țaților de mahala, care știu tot ce se întâmplă prin vecini, dar mai ales ceeace nu se întâmplă. Activitatea lor ar trebui să fie de resortul secției corecționale a tribunalului și al curților cu juri, în deosebi când informația și senzaționalul sunt dublate de atacurile la drumul mare, ce se numesc în termen modern : șantaj.

Ziarele, care sunt motoarele ideilor și ale impulsiunilor, se împart în două mari categorii : naționale și antinaționale.

Naționale sunt ziarele care pun în mișcare ideile, sentimentele și aspirațiunile neamului întreg, formulându-le în așa fel încât fiecare cititor de același sânge și de același crez să se recunoască în ele. Ziarul național e locul ziinic de întâlnire al conștiinței românești de pretutindeni.

Antinaționale sunt ziarele care, sub masca umanitarismului și mai ales a „civilizației”, dozează zi cu zi otrava disolvantă în organismul sufletesc al națiunii. Urmăriți atent presa evreiască, scrisă în românească ei aproximativă și veți descoperi ușor metoda cu care batjocorește, desfigurează și destramă toate ideile ce năzuiesc la consolidarea sufletească a neamului nostru în timp ce înfățișează ca idealuri de umanitate și de civilizație toate ideile exclusive ale rasei evreești. Tot ce nu convine acestei rase e calificat drept barbar ; tot ce-i convine ei, e calificat drept ideal de noblețâ.

Universul stă în fruntea ziarelor naționale. Nu din pricină că e cel mai vechiu și cel mai răspândit, ci fiindcă e locul de întâlnire zilnică al conștiinței românești de pretutindeni. Mai mult decât în orice alt organ de publicitate, neamul românesc se recunoaște de peste o jumătate de veac în coloanele Universului.

Sfarmă-Piatră, indignat de atacurile infame ce s'au îndreptat în ultimul timp, ca niște baloane de săpun, în zidurile marelui ziar, scria pe bună dreptate că popularitatea lui e atât de întinsă încât numele de Universul e sinonim cu acela de ziar. Omul simplu numește „Universul” orice ziar îi cade în mână. Dar ce semnificație poate să aibă fenomenul acesta decât că instinctul popular se recunoaște exprimat în cotidianul acesta?

Se obiectează uneori că Universul nu dă problemelor zilnice o formă mai înalt intelectuală... Noi credem că tocmai așa cum înțelege să se facă înțeles de marile masse cărora se adresează, Universul dă măsura înaltei sale intelectualități. Altfel ar deveni organul preferat al unei elite restrânse în detrimentul popularității de care se bucură azi. Ziare naționaliste pentru gustul elitei intelectuale am avut, mai avem și vom mai avea. In marea operă de promovare a conștiinței românești ele apar ca niște complimente ale Universului. Dar ziarul acesta trebuie să rămână sfetnicul românului din orice categorie socială și oglinda în care să se recunoască zilnic întregul neam.

In marea luptă ce s'a deslănțuit, de regenerare națională, când avem în față rezistența monstrului cu multe capete al presei evreești, e necesară chiar o coaliție a întregei prese românești, având ca punct de gravitate Universul. Celelalte pot fi ziare naționaliste de variate nuanțe ; Universul este și trebuie să rămână pur și simplu ziarul național al neamului românesc.

El îndeplinește nu numai o funcție informativă, extrem de bogată și fără egal de decentă; el e vehiculul tuturor marilor idei scumpe tuturor românilor ; el e motorul tuturor nobilelor impulsiuni constructive ; — nu numai susținătorul lor, dar și realizatorul multora dintre ele.

In ultimul timp el ne-a dat două pilde de ceeace însemnează un ziar care își înțelege menirea națională.

Una e Liga Antirevizionistă. Alta e mărețul Cămin ce l-a construit pentru studenți.

Și pentru una și pentru cealaltă, d. Stelian Popescu a fost fără cruțare atacat: dovadă că aceste două lucruri se înglobează perfect în marile necesități naționale.

Liga Antirevizionistă, organizată și animată de Universul pentru a ține trează la hotare conștiința românească, — în vremea aceasta când o democrație irresponsabilă abdică dela comandamentele naționale și când presa cu pistrui încearcă sistematic cloroformizarea instinctului nostru de conservare, — e un testimoniu în plus de misiunea pe care o îndeplinește un mare organ național în mijlocul neamului său.

Casa studenților e un palat grandios, apărut în ultimul an lângă cetatea universitară prin străduința Universului. Se cunoaște obârșia acestei case. Imediat după războiu, când studențimea noastră săracă se sbătea între disperare și nădejde, ofensată de opulența obraznică a evreilor, d. Stelian Popescu, ridicat din aceeași modestie socială românească, a crezut că a susține numai verbal o asemenea cauză e prea puțin, — și a trecut la faptă. Un apel vibrant, lansat către inima poporului, a adus în scurt frumoasa contribuție de peste zece milioane. Inițiatorul visase însă mai mult decât atât. Năzuințele lui avea porporțiile unui adevărat cartier studențesc. Spiritul adversar s'a trezit însă imediat pentru a zădărnici grandoarea acestui vis închinat culturii universitare. Oribil e că din rândurile studenților chiar s'au găsit lichele plătite, care să jicnească inconștient inima caldă a inițiatorului. Și atunci, din visul lui grandios n'a ieșit cartierul studențesc, dar a ieșit palatul formidabil al cărui poem arhitectural îl poate admira oricine în svelte și generoase linii moderne lângă cetatea universitară. Palatul, cum apare azi, a costat aproape dublu decât rezultatul colectei publice. Secretul acestui spor îl cunoaște bine sufletul larg al d-lui Stelian Popescu. In schimbul hulelor inconștiente, generații de studenți vor putea înțelege de acum încolo ce însemnează fapta unui ziar național, care știe nu numai să predice, dar și să dea exemple măreție și reconfortante.

Evident, ne găsim azi într'o fază de naționalism viu, care angrenează în diferitele lui mișcări simțul redeșteptat al acestui popor pentru câte a pierdut în propria lui țară și pentru câte trebuiesc neapărat recucerite. Dar faza în care ne găsim e încă pur verbală. Până la fapta cea mare și mântuitoare sânt necesare încă energii organizate și educate constructiv. Universul, care susține cu ponderată convingere mișcarea de redeșteptare, anticipează, în ochii tineretului, faza marilor realizări ce vor veni. E o lecție de solidaritate constructivă, ce depășește frumusețea de flacără a cuvintelor.

N. C.

COLȚURI DE CREMENE

SAU STIHURILE LUI NICOLAE ANCUȚA RĂDOI CĂTRE VARUL ION

VI

DANIE

„Să nu mai suspine vreunul
„Că lor li se dăruie tot,
„Precum le-a fost voia și ruga :
„Pământuri și drepturi de vot.

„Numai să fie în stare
„Cu tălpile lor ca de vită,
„Să merite marea reformă
„Atât de nepotrivită”!...

VII

ȘI IARĂȘI

Așa glăsuiră, măi vere,
Și 'n urmă roiră prin sate:
Zapcii flămânzi de putere
S'adune călcâie umflate.

Iar cel care strânse mai multe,
Ajunse stăpân peste țară;
Și-urmând după rosturi ocultе,
Pe tine din nou te 'njugară!..

VIII

ȘI INCĂ

Veni și Ion Mihalache
— Os de țăran ca și tine; —
Cât l-așteptarăm să scoată
Pe bietul Român din rușine!!..

Dar el — n'ar fi fost să mai fie —
Se dete în târg cu jidanii,
Și-i gata, la semnul lui Iuda,
Să 'ngroape în sânge țăranii..

Nicolae Ancuța Rădoi

Precum ca să se știe:
Să afli, vere, că scrisorile astea, nu-ți ajung tocmai așa cum le plânge inima mea. Niște hâțe care au foarfeci și sânt puși de stăpânire să taie cu ele orbește, le crâmpoțesc și le mănâncă mielul.. Roagă-te lui Dumnezeu să ne scape de ei.

Al tău. Nicolae

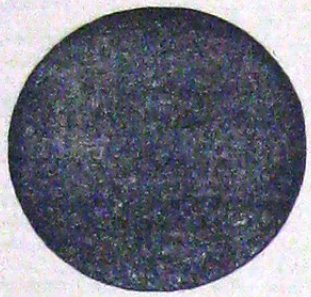

Pe cine apără țăranii?

Luptele electorale din săptămâna trecută au adus, în viața politică a României, un factor nou: gărzile țărănești. Știu prea bine că grupările, cu rosturi electorale, cari s'au bătut, pentru voturi, la Mehedinți și în Hunedoara, n'au nici o însemnătate, dincolo de zilele hărțuite pe grîji meschine ale alegerilor. Dar, peste agitația goală, pricinuită de vacanța unui scaun de deputat, rămâne gândul de a organiza, în formațiuni de luptă politică, pe țărani. Nici la Mehedinți și nici la Hunedoara, el n'a fost înfăptuit, deocamdată, căci, graba și necesitățile alegerilor parțiale, nici n'au îngăduit și nici n'au cerut gărzi țărănești, ci doar câteva cete din oameni de adunătură, gata de ceartă și bătae, cari să hotărască, slujindu-se de sticla de țuică și de ciomag, drumul unor voturi de vânzare. Dar s'ar putea ca gândul înființării unor unități de acțiune politică, directă și violentă, recrutate din clasa țărănească, să frământe cu statornicie pe cei cari au adoptat, săptămâna trecută, vremelnic, o nouă metodă de propagandă electorală.

Organizațiile de luptă țărănești nu sunt un fapt nou, în istoria socială și politică a românilor. Tradiția uitată a vieții țărănești aduce, până la noi, amintirea mândră a unei atitudini de demnitate și hotărâre, prin care, îmbrăcând, fără sovăială, cămașa morții, țăranii au știut să-și cucerească, totdeauna și față de orișicine, dreptatea. Călcați în picioare de o nobilime îngâmfată și de alt neam, se răscoală iobagii noștri cu Doja Săculuí, cerând dreptate și pentru oropsita, dar neînduplecata, națiune românească; înșelați în așteptarea lor de veacuri, în cete cu rosturi și porunci bine știute, pornesc apoi Moții, revoluția crunță și românească, a lui Horia, Cloșca și Crișan; storși fără milă de veneticii din sudul Dunării pripășiți în târgurile domnești ale țărilor noastre și chiar pe tronul voevodal, aspri și fără îndurare apucă sabia răzbunării pandurii lui Tudor Vladimirescu; chemați, cu focurile din creștetul munților și cu sunet prelung de bucium, la luptă pentru libertatea națională, se adună din nou, țăranii Ardealului, sub căpitănia preoților, dascălilor și avocaților, tribuni ai lui Avram Iancu; și sărind peste focul anilor, aci aproape, sub ochii noștri, s'au ridicat din nou, în 1918, ca niște noui cete de-ale lui Iancu, gărzile naționale ale țărănimii, sub steagul tricolor al stăpânirii și dreptății țărănești. De-atunci nu s'a mai încercat decât o singură dată să se reînvie duhul național-revoluționar al organizațiilor de luptă socială și politică țărănești, cu întemeierea cetelor de voinici, cari treziseră, pe vremuri, atâtea nădejdi, așa de repede și așa de amarnic spulberate prin nevrednicia căutătoare de câștiguri personale a tinerei cărturărimi conducătoare.

Ori de câte ori nedreptatea și ticăloșia înteeeau marginile răbdării, țărănimea se ridica apărându-se, cu strășnicie, împotriva celor cari nesocoteau drepturile ei sociale ori naționale, ca o oaste nebiruită a unor idealuri, neformulate de cele mai multe ori, ivite din aspirațiile și năzuințele de totdeauna ale nației noastre, tânără și puternică, spre o viață proprie, de creație și bunăstare.

În răscoalele străvechi și în luptele mai noui, sub căpitani ieșiți din rândurile ei sau sub tribuni dăruiți de pătura tânără a nației, țărănimea a apărat, fără 'nețare, steagurile de jertfă, solii de lume nouă, ale revoluției naționale, ducându-le spre biruință. Ascultând porunca de neînfrânt, a legilor nescrise cari hotărâse, peste veacuri, căderea și înflorirea națiilor, țărănimea a slujit cu credință pe cei cari erau purtătorii de cuvânt ai durerilor, nădejdilor și răzbunărilor ei.

Și, în zilele pe cari le trăim, când, din sbuciumul istovitor al anilor din urmă, se deslușește, tot mai limpede, înfricoșata chemare a nației, spre o nouă viață românească, iată ivindu-se din nou gândul de a orândui pe țărani în întocmiri ale lor, pentru luptă politică.

Steagul de adunare vor să-l ridice oamenii partidelor vechi ale statului românesc. Întrebarea care străbate necruțătoare spre ei, spre acești oameni ai vechilor partide din viața politică a României de azi, care sunt și oamenii partidelor din viața politică a României de ieri, întrebarea pe care suntem datori să ne-o punem și noi, cei cari suntem martorii vinovați de tăcere ai vieții românești de azi, întrebarea care trebue să se audă și în rândurile țăranilor chemați la luptă, este: pe cine apără țăranii?

Oamenii vechilor noastre partide politice, printre cari se află câteva figuri falnice ale unui trecut tragic și măreț, sunt, totuși, deținătorii puterii politice, conducătorii depășiți de vremea necruțătoare și politicieni vinovați de toată înfățișarea tristă și mizeră a vieții românești de azi; ei sunt părțași ori tăinuitorii tuturor faptelor meschine cari au îndurerat o natie tânără și dornică de faptă creatoare, aruncând-o în ghiara sfâșietoare a neîncrederii, neîncrederii și nepăsării desamăgite. Fruntașii politici cari aruncă acum formula gărzilor țărănești, ca instrument de luptă politică, vor ca să găsească apărători pentru stările politice, sociale și economice de astăzi amenințate prin străbaterea, tot mai adâncă, a unei ideologii preschimbătoare de oameni și stări, care poartă pecetia credinței în puterea creatoare, a naționalismului, înțeles ca apărător al claselor sociale naționale. Deținătorii de azi ai puterii politice vor, așa dar, să adune țărănimea în „gărzi țărănești", ca să apere cu ele, România de azi, împotriva celor cari pregătesc România dreptății sociale și a biruinței naționale de mâine. Speriată și mică față cu măreția năzuințelor comunității naționale, clasa conducătoare nepriceapând nimic din istorie și nici din ceasul de față, încearcă, necrezuta ispravă, de a apăra, cu țăranii, o societate îmbătrânită în rele, corupție și incapacitate, o alcătuire socială în care, din toate părțile, se aude strigătul nedreptății și exploatării, o viață în care politica este de mult o profesie necinstită, un stat în care de ani de zile o ceată de bancheri tovarăși ai înalților demnitari trăește pe spatele claselor muncitoare, o lume — în sfârșit — care se prăbușește prin propria ei decadență și pe care țărănimea o urăște profund. Pornind la luptă sub conducerea reprezentanților acestei lumi, țărănimea, strânsă în „gărzi țărănești" va trebui să înfrângă lumea tânără, neorganizată, care n'are de pierdut decât tristețea unei națiî care nu poate trăi și care trebue să câștige totul. ≈ profesorilor fără catedre. a avocaților fără procese. a magistraților fără robă, a inginerilor fără șantiere, a chimiștilor fără laboratoare, a medicilor fără spitale și a unei studențimi străbătută de flacăra unui idealism activ înfricoșător, care nu vrea să ajungă în aceiași stare de nedreaptă nelucrare și nesiguranță. Organizată în „gărzi țărănești", de către clasa conducătoare de azi, țărănimea va trebui să înfrângă ideologia naționalistă și dreaptă a păturei tinere a nației, care vrea să întemeieze un stat nou românesc, în forme istorice și naționale de organizare, prin înmănuncherea sfortărilor singurelor noastre clase sociale cu caracter național, țărănimea, muncitorimea și noua clasă intelectuală.

Eu nu știu dacă așteptatele „gărzi țărănești" vor lua ori nu ființă. Nu cred să se găsească undeva vre-un țăran care să mai răspundă la chemarea unor politicieni cari n'au știut să-l ducă decât la înfrângeri și umilințe. Și nici nu mai văd posibilă adunarea, pentru luptă politică, în formațiuni de bătae, a țăranilor dintre 30 și 50 de ani, cari au cunoscut vârtejul înălțător al luptei naționale în Ardeal și al Războiului și cari vor fi fost apoi purtați, cu vorbe, din alegere în alegere, în nesfârșita hartă electorală, înjositoare și umilitoare. pentru un om care, pentru credința lui politică, a știut, pe vremuri, să înfrunte anii grei de temniță și mai apoi, pentru apărarea pământului său, zilele de ucidere ale frontului. Eu nu cred ca vre-unul din țăranii aștia și nu din pleava periferiilor și mahalalelor oraselor și târgurilor, să mai lupte vreodată alături de cei cari conduc azi politica românească.

Dar ceeace cred și ceeace știu, este că, nu va veni alături de clasa conducătoare de azi, nici unul din țăranii sub treizeci de ani, nici unul din tovarășii noștri de vârstă, flăcăii muncitori, cărora numai noi știm să le vorbim, fiindcă numai noi le-am cunoscut durerile și nădejdile, muncind alături de ei în tabere de muncă și străbătând drum de învățătură, cărările României. Cu dascăli tineri, cu doctori cari abia au părăsit băncile facultății, cu avocați formați la școala veche și nouă a naționalismului, cu fiecare din oamenii tineri ai nației, cari poartă cu ei, fiindcă nu pot altfel, scârba pentru viața fără cinste, fără aspirații și fără măreție, de azi și idealul unei vieți corecte, creatoare și nobile, cu fiecare ins din lumea asta tânără, răspândită, după nesfârșite lupte, pretutindeni, în licee, în școli primare, în tribunale, biserici, barouri. spitale. uzine, pretutindeni cu fiecare din noi, legiunea tânără a naționalismului românesc, credința noastră pătrunde și trebue să pătrundă, în țărănime.

Dincolo de agitația gălăgioasă a luptei pentru voturi și pentru deputății, dincolo de parada unui naționalism de proaspătă existență și incertă proveniență etnică a tot soiul de fruntași și comandanți, lucrează nestiuta mulțime a naționaliștilor cari știu că biruința n'o vom vedea noi ci generația pe care o creștem, în școala cea mare a vieții noastre de jertfă și pe câmpul larg de muncă al țărănimii.

Cu gândul la această țărănime, a noastră, la întrebarea: pe cine apără țăranii? — putem răspunde, cu nesovăitoare credință: România de mâine.

Octavian Neamțu

Vorbindu-i Țării mele*)

Tu țară, tu durerea mea, tu mamă
De mame, tot mai plânse, născătoare...
Cu capu 'n poala ta de zdrențe
Stau în genuchi, cu fruntea'n poala ta.
Dar cine se 'ngrijește azi
De 'nghețul și de gemetele tale
Ce-ți sfâșie ograda și văzduhul?

Bionavă ești de grelele picioare,
Picioarele ce le târăști abea
Pe uliți de cătune și de sate,
Prin târguri și pe mărgini de orașe.
Bolnavă ești de piept, de storsul piept
Și nu poți ca să rupi din el
Adânca murdărie cum n'a fost
Făptură să se'necе în mai multă!

Bolnavă ești de cap și grea e buba!
O, capul tău ce-a tremurat cununi
De flăcări și de lauri,
Azi fruntea lui, răbdarea lui îndură
Cununa cea mai crâncenă de spini.

Plângi mamă dărămându-te în lacrămi!
Ascult încremenit
Și-ți mângâi pe obrajii galbeni
Inghețul lor și hohotul fierbinte.
Dar mâna mea e slabă și puțină
Și pumnii mei de piatră nu-s destui
Să sfarâme și să doboare
Tot viforul pe 'ntinderi năpustit
Și toată scârnăvia casei tale!

Nu 'nchide ochii mamă, nu-i închide,
Privește-ne pe noi, copii mulți,
Alăturea de tine toți!
Te-om încălzi cu respirarea noastră,
Ți-om arcui cu brațele destinul
Purtându-te pe drumul tău cel mare
Și flăcările noastre înc'odată
Ți-or lumina surâsurile tale!

Ai îndurat tu zile 'nfricoșate
Și nopți de sânge ai vărsat pe veacuri!
Ți-au scormonit țăran'atâtea hiene
Și te-au găsit tot vie!
Nu te-au răsbit hrăpăinicile fiare
Și n'o să te doboare norul
Și haitele gunoiului de azi!

E-aci, pe-aproape ziua primeniri,
O zi cu muguri grei din tot pământul,
Când poala ta va fi podoabă nouă
Și pieptul tău ca piscul plin de aer
Și umblet roditor pe lanuri
Picioarele ce-ți zac înfierbântate.

Nădejdea mea, trufia mea, tu mamă
In lume una!
Pe trunchiul tău de foc, în ziua-aceea,
Și-obrajii tăi și ochii tăi și fruntea
S'or limpezi de putredele-adâncuri
Și capul tău atunci va fi un altul!

George Gregorian

*) Din volumul de poezii „Săracă Țară Bogată" care a apărut în librării.

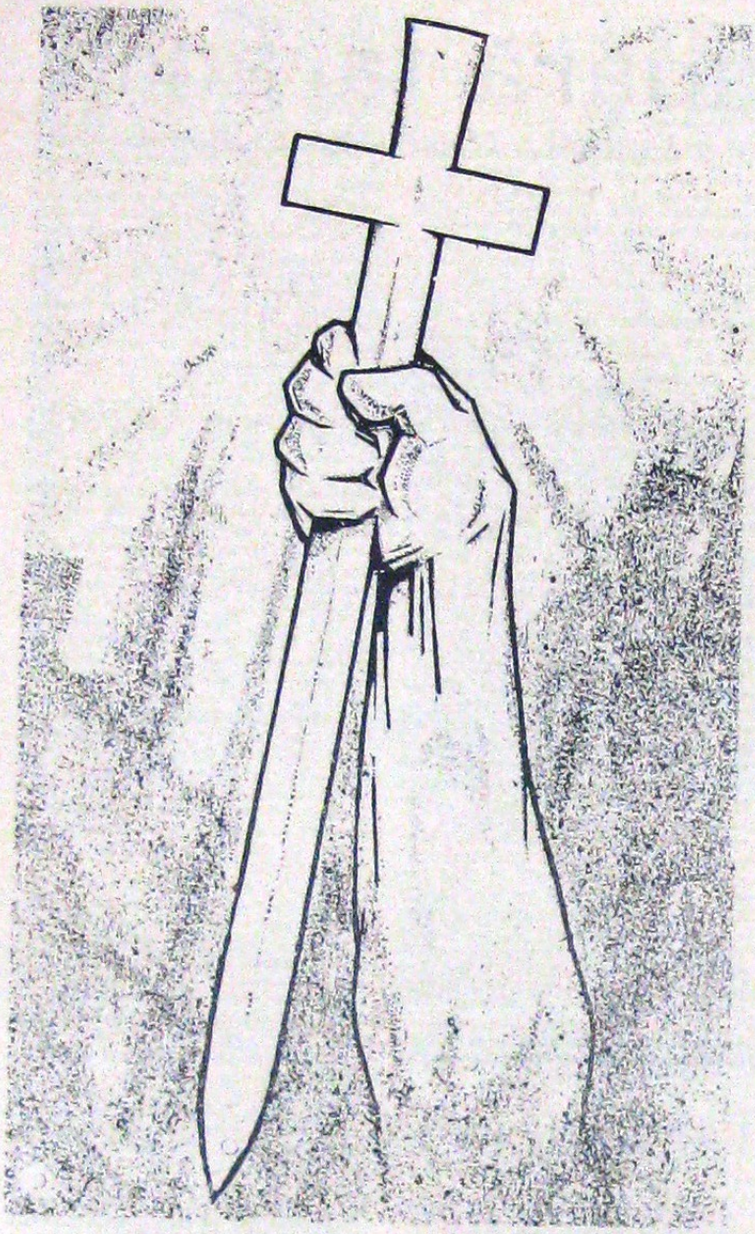

INTRE SABIE ŞI CRUCE

Samsarii internaţionalismului comunist, ţărănist sau masonic, de aiurea şi de la noi, au căutat o undă neagră în azurul naţionalismului integral. Creştini, sau deadreptul atei— fulgeraţi de spiritul luceferian, care a înebunit veacul acesta vânăt — au surprins, spun ei, o neîmpăcată incompatibilitate între spiritualitatea creştină, înaltă şi pură şi între ofensiva dinamică şi nu rare ori violentă, a naţionalismului, care ca atare n'are dreptul să-şi zică creştin. Aceşti afânaţi neoapologeţi ai Sfintei Evanghelii, în fiinţa cărora porumbelul slavei nu şi-a bătut nici odată aripile dalbe, n'au nimic comun cu spiritul creştin „care face viu", şi rămân la literă şi „litera omoară".

Două sunt argumentele mai insistent invocate pentru susţinerea acestei false teze care 'n fond vrea să destrame naţionalismul creştin, această coeziune spirituală umană ierarhică, totalitară, ca să toarne în locul ei spiritul criminal masonic şi anarhia haotică a bolşevismului, sub masca democraţiei. Zic acesti bugetari neoapologeţi, că mesajul creştinismu'ai este pacific şi prin urmare „de-ţi dă cineva o palmă pe-un obraz, întoarce şi obrazul celălalt". Adică, dacă fiinţa noastră naţională este tălăzuită cu criminală încrâncenare de anarhia internaţională, noi — dacă vrem să fim creştini— să ne dărâmăm singuri altarele şi să ne frângem istoria la porţile acestei împărăţii apocaliptice. La o asemenea concluzie duce această logică absurdă, care nu trebue pusă pe seama creştinismului, care-i simetrie spirituală perfectă, ci pe seama improvizaţiilor lui neoapologeţi. Căci uită aceşti domni foarte multe lucruri, din care să reţinem unul: o atitudine mlădiată, chiar sub imperiul acestui principiu autentic creştin, ar fi egală—pe plan naţional—cu o cruntă trădare. Pentrucă ţara noastră este organic creştină, este creştină până în măduva oaselor. Aceasta este o profundă realitate istorică şi e o imposibilitate, este o inconştienţă crâncenă să afirmi că acest popor a articulat un singur gest, un singur gând, care să fi fost unghiular în viaţa lui, sub altă zodie de cât cea creştină, sub alte braţe, decât ale crucii. Că s'a aplecat trudnic cu monahii peste manuscrise din care i-a înflorit cultura, că şi-a rotunjit luminos sufletul în cea mai răvăşitoare şi substanţială literatură populară din câte există, că s'a războit cu înverşunată bărbăţie cu oricine a vrut să-i curme doina, să-i calce mormintele sau să-i dărâme altarele, în totdeauna poporul românesc a fost creştin. Şi atât de organic şi-a împletit fiinţa cu duhul creştin, încât şi-a însemnat trecerea prin veacuri cu troiţe şi mănăstiri, expresii autentice, tari, ale neamului acestuia, plămădit în adâncă, nezdruncinată solidaritate cu tot ce-l înconjoară. Neamul românesc şi-a croit astfel un destin al lui, răvăşit în adâncimi de verticala creştină a Bisericii. Şi atât de bărbăteşte şi-a înfipt acest destin pe crestele Carpaţilor şi la poalele lor până departe în zări, încât însuşi pământul românesc are astăzi acelaşi destin-creştin, şi ceva mai mult, ortodox. Dar acest destin, al neamului şi al pământului românesc, ni-l'am interiorizat, ni-l'am adâncit cu atâta sacră împătimire, încât a încetat să mai fie el al nostru şi iată-ne pe noi predaţi lui. Destinul românesc este astfel destinul Bisericii ortodoxe, în care ne recunoaştem ca'n gândurile şi'n dorurile unei mame.

Or, ce vrea naţionalismul decât să fie scut aprig împotriva anarhiei ateiste, de toate nuanţele, care izbeşte flămând în temeliile Bisericii, care sunt şi ale namului? Domnii neoapologeţi nu vor să-şi împingă gândul până aici, pentrucă ar trebui atunci să-şi aducă aminte că Insuşi Mântuitorul, când zarafii şi negustorii au uitat că templul nu-i obor şi tarabă, a prins biciul şi le-a crăpat spinarea cu pleasnă de fulger. Ce vrem noi să facem mai mult decât atât? Ne condamnaţi pentrucă ţinem într'o mână crucea şi într'alta sabia? Condamnaţi-L şi pe Mântuitorul. De altfel e singurul lucru pe care-l intuim în apologiile voastre.

Domnii aceştia, cu cap năuc, mai prind încă un argument din istoria creştinismului. Un argument care-i o consecinţă a celui dintâiu. Cred ei că astăzi creştinismul nostru ar trebui afirmat ca 'n vremea persecuţiilor păgâne, să ne predăm adică martiri, fără nicio rezistenţă. Numai astfel am dovedi că idealul ne este înalt şi lupta creştină. Nu mai vorbim că cei ce pretind acest lucru sunt exact cei împotriva căror noi am înălţat steagurile. Dar să presupunem că ar fi de bună credinţă şi să-i întrebăm, de ce se lăsau martirizaţi creştinii primelor veacuri şi de ce nu ne putem lăsa noi martirizaţi? Pentru că situaţiile sunt radical răsturnate.

Când creştinismul a început să bată la porţile acelei lumi, fundamental păgâne, pe socluri au prins a se clătina zeii, prăbuşindu-se ici şi colo cu vuet de sfârşit de veac. Ecourile acestui vuet apocaliptic au biciuit sângele păgân al vremii, care într'o încordare de instinctivă conservare a făcut ca trei veacuri în şir să curgă gârlă sângele creştin. Nu se putea opune nici-o rezistenţă, din două cauze. Intâi, pentru că apostolatul creştin trebuia să-şi crească fiinţa din cât mai bogată jertfă. Şi apoi, chiar dacă ar fi putut fi evitată, această jertfă, cum s'ar fi putut apăra creştinii acelor veacuri în faţa unui uriaş imperiu? Ei, cari n'aveau decât organizaţie bisericească, organizaţie al cărei spirit încerca să pătrundă atunci în sufletul statului politic. Aşa că, dacă se prăbuşeau martirii sub păgânitate, căddeau ei şi nu un neam, nu un stat, căci ei reprezentau biserica pe de-asupra statelor.

Astăzi însă biserica este naţionalizată. A neglija fiinţa noastră naţională, înseamnă a neglija biserica. Şi nu ne este iertat. Acest fapt ar fi egal cu ceea ce în timpul persecuţiilor se chema apostasie. Iată de ce naţionalismul creştin nu poate fi pasiv. Căci pildă biciuitoare ne stă în faţă împărăţia roşie de peste Nistru, unde sufletul naţional e pus în lanţuri, iar biserica trăsnită. Poporul rus şi-a trădat destinul. Noi nu vrem să fim un neam trădător. Avem această sacră datorie, căci sabia o ridicăm întru apărare creştină. Când creştinismul a căpătat întâia dată ocrotirea politică a statului, Constantin cel Mare a ridicat sabia în numele lui. Şi Constantin cel Mare este astăzi sfânt.

Să nu uităm pe urmă, că o atitudine ideal creştină nu-i posibilă în ordinea anarhică a lucrurilor, atunci când această atitudine nu mai este a ta. Căci dacă mie personal îmi e îngăduit să fiu martir fără rezistenţă armată, nu poate fi îngăduit acest lucru naţionalismului, al cărui destin — am văzut — este destinul bisericii.

Şi când d. Mihalache, care pretinde cu atâta văjăitoare inconştienţă, că reprezintă expresia autentică a acestui neam i-au spus-o doar toţi cumetrii lui cu pistrui! se lasă încălecat de ofensiva comunistă şi internaţionala jidovească, morţii noştri, chiar şi ai d-tale d-le Mihalache, s'au răsucit în cimitire şi ne-au cerut tainic, din fundul veacurilor româneşti, să le apărăm crucea dela căpătâi cu fulgerul săbiei.

Iată de ce luptăm între cruce şi sabie.

Niţă Mihai

POVESTE

... Şi-a pornit viteazul „Făt-Frumos",—
Vis de aur poleindu-i geana,—
Pe-un cal alb, ca zorii luminos,
A pornit viteazul „Făt-Frumos",—
Dela Smeu să-şi scape „Cosinzeana"...

Ferecată de grozavul Smeu,
Să n'o vadă razele de soare,
„Cosinzeana" suspina mereu
Şi izvor de lacrămi curgea greu
Pe obrajii ei frumoşi de floare...

Dar cu chipul ei suav în gând, —
Chip ce tot adâncu'i însenină, —
Făt-Frumos pe cal gonea sburând,
Codrii de aramă'nfremătând,
Ca un mare chiot de lumină!

Smeul însă i-a eşit în drum, —
Flacări vii de foc vărsând pe gură,
Şi jeratic şi venin şi fum, —
Şi-a 'nceput o luptă de sugrum
Făt-Frumos cu Smeul plin de ură!

Mânioase, paloşele lor
Păreau două fulgere'n bătae;
Făt-Frumos isbia în sburător
Şi urla spurcatu'ngrozitor,
Când simţea că paloşul îl tae!...

Dar, viclean cum l'a croit păcatul,
Se făcu o gâdină grozavă :
Nouă căpăţâni avea spurcatul
Şi pe Făt-Frumos-nevinovatul,
Nu lipsit-a mult să-l facă pleavă !

Capetele gâdinei spurcate
Căddeau rând pe rând, scăldate'n sânge,
Dar viteazul simţi foc în spate
Şi de moarte inima că-i bate,
Când, hain, balaurul îl strânge...

Dar atunci, ca din pământ răsare
Uriaşul lumii Sfarmă-Piatră
Şi când braţul îşi ridică'n zare,
Gâdina mai urlă-odată tare
Şi căzu, murind pe-a luptei vatră!...

Făt-Frumos atunci privi la dânsul,
Îşi simţi de lacrămi udă geana,
Şi-anevoe stăpânindu-şi plânsul,—
L'a cuprins în braţe cu tot strânsul
Şi-au plecat să ia pe „Consinzeana"!

Şi din turn când ea putu să iasă, —
Arătându-i stârvul de balaur,
Făt-Frumos sburâ cu-a lui Crăiasă,
Pe-al său cal ca spuma mării deasă, —
Zugrăviţi pe-un răsărit de aur!...

Iar în zarea lor, adânc senină,
Răsărind un mare curcubeu, —
Parcă un Arhanghel de lumină,
Pe subt arc de biruinţă-plină,
Se suia în cer la Dumnezeu!

Vasile Militaru

Fire-ați ai dreaculuí de farmazoni!

In urma articolului meu „Pocăința unui fost francmason" un legionar dela Pitești îmi trimite o scrisoare de dulce admonestare, precum că greșesc susținând că membrii cutărei familii de profesor universitar ar fi având fizicul opăcit din cauza francmasoneriei. Făgăduiesc ca într'un articol viitor să demonstrez aci cu date și cu citate copioase ce este cu naționalismul și legionarismul de azi al acestui odios cap de familie pe care o cunoaște și distinsul meu corespondent dela Pitești. Deocamdată, aș vrea să afle dânsul că profesorul acesta de naționalism integral e francmason prin tradiție. Părinți din părinții săi, după cum însuși mărturisește, au fost francmasoni, așa că opăceala de azi a familiei, vedeți Dumneavoastră, are, ca sifilisul, isvoare mai adânci.

Eu e drept, am pus în articolul acela diagnosticul mai în glumă, mai în serios — totuși certitudinea există: acei cari se lapădă de credința pe care au primit-o în cazanul nașterii și în care au fost crescuți, capătă în expresie, în toată figura și atitudinile lor, o diformare evidentă, așa un fel de căpială care'i face dea-dreptul anormali.

Eu am cunoscut nenumărate exemplare de astfel de lepădați și cele mai tipice cazuri sunt adventiștii. Nu i-ați văzut ce gălbejiți și ce năuciți sunt? Ultimul exemplar mi-a fost dat să-l întâlnesc alaltăeri: un tâmplar cu care nu mă înțelegeam de loc.

— Gata, domnule, dulapul Sâmbătă? — l'ntrebam.

— Păi să vedeți că... iii... Sfânta Sâmbătă... iiii...

— Mă băete, Sâmbătă seara, na!

— Iiii... Sfânta Sâmbătă... Să vedeți... bgidibii... Sfânta adunare.

— Aulic, ești adventist!

— Bădăgădibi... noi... da... Sâmbătă.

— Ad'paralele 'nnapoi!

Era român curat — tot din Argeș, îl chema Tănase! — dar n'am mai comandat dulapul la el. Avea o figură stranie și-o bălbăială, cu care mi-era imposibil să mai am afaceri.

Dreptu-i că nu pe toți îi schimonosește apostazia. Iată, de exemplu, d-nii Mihail Sadoveanu și Argetoianu, băieți foarte tari de înger, oricâte vedre de sânge de capră neagră vor fi băut până acum în hrube, au rămas aceleași irezistibile figuri de mare clasicism: unul are talia lui Adonis iar celălalt, d. Argetoianu, are plastica suplă a lui Appollo din Belvedere. Jean Pangal e o frumusețe de român, iar de bătrânul colonel Maltopol — grad 33 și el — disearâ m'aș amureza dacă aș fi o fată de pension. Inginerul Liviu Ciuley ați văzut ce stejar de băiat? Mustăcioara lui — coada câinelui; și ce mari ravagii făcea pe lângă Tita! Profesorul Ibrăileanu dela Iași, a ajuns prin francmasonerie, la o nouă formulă de viață spirituală: stă tot timpul închis în casă, nu doarme nici ziua nici noaptea, iar când iese, la patru ani odată, apare înfășurat în propria-i barbă, ca'ntr'o pelerină, D. Sevastos dela „Adevărul", frumos și el ca Mis România și deștept și deștept, ca cin'să zic eu? Iaca n'are pereche. Insfârșit, d-nii Al. Philippide și Păstorel Teodoreanu, cei mai tineri francmasoni, s'au spiritualizat și ei într'atât, încât socot noaptea ca pe un duh rău, somnul ca pe o adevărată vulgaritate, nu mănâncă decât pâine, câte-o față de peșteș nu beau decât apă. Apă curată dela put...

(„Sfarmă Piatră" o să-i fotografieze pe toți cei de mai sus și veți vedea ce distinși sunt).

Poate că eu mă însel când pun unele efecte în spinarea unor cauze așa de sufletești. Supun totuși, teoria mea de nea Ion aprecierii specialiștilor. D. dr. Trifu de pildă, ar putea să ne împrumute, în acest domeniu, luminile sale.

Căci eu, iaca, merg și mai departe. Eu susțin că un ins devenit francmason, decade numai decât nu numai din splendoarea fizică dar și din inteleectualitate, din talent și din simțul moral. Inutil să mai dăm exemple.

Să părăsim nisipul incertitudinii.

Eram astăvară, la Iași, în ziua unirii partizanilor d-lui A. C. Cuza cu ai d-lui Goga. Gemea catedrala de atâta suflare și de atâtea steaguri. Eu mă dusesem acolo ca simplu ziarist. Era măreț momentul și mă bucur că am luat parte la el.

Ocupasem un loc în față. Eram în preajma câtorva fruntași ai noului partid contopit. Aceștia vorbeau tare, discutau, mai făceau și câte o glumă care nu prea cadra cu locul și cu clipa sacră a unui jurământ. Deodată, un moldovan simplu, un țăran îmbrăcat în straiele voevodale ale județului Neamț, se apropie de grupul gălăgioșilor — nu-i cunoștea probabil cine sunt — și pe un ton de dojană, pe care i-l da dreptul apărării unei tradiții așa de adânci, le spune că nu se cade să stea cu spatele la icoanele împărătești; că nu e frumos să'njure și să facă glume nesărate în sfântul lăcaș; că dacă sunt naționaliști și creștini, să facă bine măcar în această zi mare, să vorbească românește — nu păsărește. (Domnii aceștia, între cari scriitorul I. A. Bassarabescu și unul Negruzzi care seamănă cu regele Nabukodonosor și poartă monoclu — o dau mai ales pe franțuzește).

Tot timpul cât a durat solemnitatea și slujba religioasă, nu i-am văzut făcând o singură dată semnul crucii și, în pofida indignării bietului sătean din munții Neamțului, au continuat să plaisanteze și să stea cu spatele spre icoanele împărătești. Mai târziu am aflat că majoritatea erau francmasoni și cu timpul parte din ei s'au eliminat dela sine din sânul partidului național-creștin.

Dar aceiași indivizi cari ignorau semnul crucii și nu cunoșteau îndatoririle elementare ale drept-credincioșiei, se supuneau în hrube la mascarada unui ritual cu compasuri, căpățâni de morți, slujbe negre și șorțuri dinainte, ca precupețele.

Fire-ați ai dracului să fiți!

Și mai faceți și naționalism!

Dar aceștia sunt avocați fără nici un fel de scrupul moral, profesori de filosofie atei, ori simpli oameni de club, politicieni de meserie. Pentru ei, dacă semnul crucii nu reprezintă nici un fior, mâine vor asvârli și fustele masonice de pe ei, cu aceeași desinvoltură. Oameni cari nu au măcar superioritatea morală a câinelui care crede și el în ușa unui stăpân.

Ce caută însă printre el scriitorii? Nu e vorba de câțiva măscărici literari, beți incorigibili, a căror operă va dispărea odată cu ultimul pahar de rachiu dat pe gât. E vorba de Mihail Sadoveanu, prozatorul de suprafață mare cât însăși țara, scriitorul pe care-l învață tineretul în școală, în care cred atâția ca'ntr'o catapetesmă.

(Mie, Sadoveanu v'o spun pe cuvânt de onoare, niciodată nu mi-a plăcut. El scrie de 40 de ani aceeași carte!)

Marele prestigiu al lui Sadoveanu iată-l îngropat într'un beciu masonic. Gospodarul așezat dela Copou, cântărețul colinelor albastre ale Moldovei și al faptelor vitejești străbune, coboară la anumite intervale într'o peșteră, încinge șorțul acela hilar ca de subretă, se bagă cât e le matahală într'un cosciug, umblă în patru labe, face ca cucuveaua, ca măgarul. Și dac'ar fi numai atât. El pune și mâna pe condei și aceeași mână — usca'-s'ar — care-a scris „Neamul Șoimărești lor" caută să ne insufle prin slova lui prețuită, să urmăm anumite căi care nu sunt în firea noastră, care nu sunt ale acestui neam.

Inchipuiți-vă pe Mihail Eminescu intr'o hrubă, cu mațe d'alea masonice de gât, cu rușinea aceea dinnainte în chip de șorț, închipuiți-vi-l cântând cucurigu ori scriind la gazete propagandă, care să nu fie numai decât idealul acestui „neam al nevoiei".

Mihail Sadoveanu toarnă mereu pe gâtul cui poate să-i guste, aceleași romane scrise acum patru decenii. Noi știm că scrierile lui nu se mai vând ca înainte, mai ales acum după ce s'a demascat ca francmason.

Va veni curând ziua când toate inepțiile semnate de marele băsnar moldovean vor fi arse în piață. Până atunci, facem un apel către toți acei pe cari slova lui îi mai încântă încă — să renunțe a-i mai cumpăra cărțile. Îi asigurăm că nu pierd nimic. Sadoveanu scrie prost.

N. Crevedia

Matei Caragiale
craiul întunericului

Se nasc oameni cu ochii în lumină, îmbrăcați de raze, pentru cari viața e sinonimă cu soarele. Destinul lor e simplu și limpede, pentrucă lumina nu permite multilateralitate, ci, cel mult, o montonă cadențare de tunuri. Noaptea pentru ființele acestea, ale limpezimii spațiale aș putea spune, e inexistentă. Ba intervine ca un binemeritat popas al odihnei și a le vorbi despre frumusețea stranie a nopților fără lună, înseamnă a te vedea catalogat iremediabil poet. Și într'adevăr noaptea a fost creată pentru poeți. Mateiu Caragiale a fost unul.

Nu l'am văzut niciodată și despre el am auzit arare vorbindu-se. Unde trăia? In ce fel? Nu știu încă nici acum. Puținii care-i pronunțau numele, o făceau însă cu acea fervoare aproape mistică, de inițiați în misterul unui minunat ritual. Plutea în jurul scriitorului cu volume atât de puține și de sărace în pagini, un nimb de tainică suferință parcă. Și scrisul lui, mic cel puțin, mi s'a părut înmuiat într'o vizibilă negură sufletească. Pentrucă a trăi în sbucimarea unui scris, ai înțelege și a-i iubi cu pasiune ritmurile, înseamnă a desluși printre rânduri, frământarea reală a celui ce le-a scris. Inspăimântat de zarva trudnică a zilei, Mateiu Caragiale a îndrăgit întunericul. Ca o plăpândă alcătuire pământească, el s'a ferit de lumină și poate destinul său artistic poartă în eclectismul său, ceva din neființa umbrelor.

„Sufletul meu sălbatec, care de ooiceiu pare a atipi sgribulit de o nemulțumire nedeslușită, nu începe a trăi pe deplin decât odată cu stingerea celor din urmă văpăi ale amurgului; pe măsură ce se așterne vălul serii mă simt mai eu, mai al meu. Să-mi fi îngăduit mijloacele de trăiu a schimba fața împrejurărilor, cu anii ar fi fost cu putință să nu văd raza zilei". („Remember" p. 29).

E aici, în această frază minunată, o pasionată profesiune de credință. Regretul unei vieți pe care ar fi vrut-o altfel, destăinuirea unui suflet neîmpăcat îndeajuns cu sine însuși. Cine a cetit această stranie poveste, an mată de figura lui Aubrey de Vere, desprinsă de pe pânzele flămânzilor pe care Mateiu Caragiale i-a iubit atât, îi va uita vreodată farmecul? Pluteșe peste paginile plachetei elegante și întunecate, un inedit parfum vetust, desprins din gândul unui frate al lui Edgar Poe sau Hoffmann. Aceiași legătură de prietenie înfiripată în răsuflul a două suflete care se regăsesc par'că după o îndelungă despărțire; aceiași misterioasă desfășurare a acțiunii; același viciu al nopții. Imi amintesc de ciudatul personagiu al ilustrului povestitor american, de acel Auguste Dupin din „Dubiul asasinat din strada Morgei". „Mon ami (Dupin n.r.) avait une bizarrerie d'humeur... c'était d'aimer la nuit pour l'amour de la nuit; la nuit était sa passion". (Ir. Baudelaire). „Remember" rămâne însă o creație a cărei asemănare cu o producție autohtonă este inutil să o cauți.

De altfel „Craii de Curtea Veche", urmare a peregrinărilor, de astă dată indigene, ale autorului — cadrul nuvelei „Remember" fiind Berlinul — înfățișează maturitatea literară a lui Mateiu Caragiale. Singularitatea personagiilor continuă linia la al cărei început se așezase atât de turburătorul Aubrey de Vere. Pantazi, boer de neam mare, cu trăsături care-i trădau originea, cu ura bolnăvicioasă a zilei, cu dorul pribegilor fără sfârșit, nu e de cât o transpunere pe alt plan spațial, a nobilului Aubrey de Vere. Asemănarea e izbitoare fără a fi o confundare tipologică. Lordul din „Remember", pe care autorul îl așeza „...în somptuoasa singurătate a odăilor cu oglinzi adânci, unde lâncezește o risipă de flori rare", pare a fi avatarul boerului Pantazi care trăia „...în belșugul de abanos și de mahon, de mătăsuri, de catifele și oglinzi...", la care se adăuga „...iubirea de flori... împinsă la patimă".

Un grabnic și necompetent judecător, ar putea descoperi aici o deficiență, un material uman prelucrat numai, după rețeta aceleiași formule inițiale. Cât de superficială i-ar fi sentința o dovedește însăși această asemănare care i-a permis totuși autorului să creeze două personagii a căror filiațiune sufletească nu-i împiedică să fie tipuri bine distincte, ca două oglinzi identice ca formă, însă reflectând imagini diferite.

Destinul literar al lui Mateiu Caragiale a fost nedrept, crud chiar. Publicul nu l-a înțeles și nu l-a putut îndeajuns admira, pentrucă scrisul lui cerea subtilitate de înțelegere și depășirea unui purgatoriu artistic pe care cei mai mulți nici nu l-au ajuns încă. S'a strecurat printre oameni ca o pală umbră, nebăgată în seamă fiindcă e inofensivă, ca o noapte a cărei frumusețe lumea nu o știe pentrucă nu o vede.

Cei puțini cari l-au admirat cu adevărat au fost acei ce s'au lăsat legănați de valul armonios și strălucitor al stilului său, cei ce cu paginile lui în față au trăit altă viață, necunoscută și primejdioasă ca o noapte, ca un vis cu sfârșit prea repede.

„Gândirea" a mai pierdut un fiu. Pentru cei ce l-au iubit însă, Mateiu Caragiale va trăi veșnic între filele rare ale cărților sale. E atâta solitară măreție în existența claustrală a acestui poet al verbului cizelat, care a migălit, ignorat de vălvătaia efemeră a succesului, frumuseți fără sfârșit!

„Il est grand de mourir inconnu,
solitaire,
Pour laisser un peu plus de beauté
sur la terre".

Versurile lui Fernand Gregh i-au fost parcă închinate.

Vintilă Horia

Hunedoara-Mehedinţi

sau între „trăiască ungurimea" şi România a Românilor

Goana furibundă, animată de adversităţi violente şi spurcată de ţuica iudeo-masonica, nemiloasa patimă după acapararea voturilor s'a sfârşit într'o sinistră înfrângere pentru biruitorii efemeri, ce călăresc încă, cu tot imensul lor bagaj de păcate, pe desfrâul inbeţşugat al sufragiului universal. Afirmaţia noastră paradoxală acopere o realitate cutremurător de ingroziloare. Rezultatul alegerilor parţiale dela Hunedoara şi Mehedinţi, urmate de un nesfârşit cortegiu de comentarii răsunătoare, asvârle încă odată, peste capul ţării dusă la sapă de lemn, mocirla de corupţie şi minciună a democraţiei iudeo-comuniste. Cine cetește compoziţia voturilor internaţional-ţărăniste rămâne trăznit. Majoritatea absolută a acestora vine dela social-democraţi, comunişti, maghiari, la Hunedoara, etc. Voturi hibride şi pestriţe ca şi inconştienţa masivă a acelora cari le-au adunat.

Într'adevăr rămâi năucit! Până unde merge confuzia şi trădarea de neam! Talmeş-balmeşul internaţional - ţărănisto - comunisto - iudeo - maghiar, intrat într'o cumplită decreptitudine morală şi ideologică nu ne interesează. Ca mâine îi vor cânta cărtiţele telurice şi liliecii hrubelor masonice de îngropăciune. Vom desprinde însă, din căpcăuna sălbăticie după voturi, consecinţele dureros de mustrătoare ce se profilează pe faţa de atâtea ori pălmuită şi pângărită a ţării. Revolta şi amărăciunea cresc în raport direct proporţional cu micimea repugnantă a netrebnicelor figuri pentru cari s'a crucificat demnitatea şi mândria unui neam. Prin alegerile dela Hunedoara şi Mehedinţi, românismul a fost profanat şi demnitatea lui a fost pângărită!

Motive:

1. Cărdăşia cu social-democraţii, comuniştii şi toate scursorile agramatelor cete iudeo-marxiste.

2. Cartelul cu ungurii dela Hunedoara.

Ziarele au totalizat voturile, au publicat interpretări şi comentarii ample, precum şi sforăitoarele declaraţii ale partizanilor. Şi Doamne, ce straniu se rostogoleau gângăvelile acestora peste desgustul unanim al ţării! Unul din aceşti partizani, a cărui neagră ignoranţă nu ştiu cum o mai rabdă acest pământ românesc, susţinea sus şi tare că voturile ungurilor dela Hunedoara exprimă voinţa totală a românilor din Ardeal şi Banat. Şi el este unul din acei „prezidenţi" gâunoşi de care Ardealul adevărat e scârbit până în rărunchi. Cu toţii uită, şi uită spre umilirea acestui popor românesc prea răbdător, că mişelnica lor victorie sfârşeşte în mlaştina unei înfrângeri ruşinoase!

Iată de ce:

Din alianţa cu ungurii dela Hunedoara s'a ajuns la monstruoasa anomalie ca reprezentanţii internaţionalei ţărăniste să ţină discursuri electorale în limba maghiară!

Reproducem după ziare:

„La o întrunire internaţional-ţărănistă între ciangăii din Deva, candidatul Frontului Popular, d. Ghiţă Pop, cel care cerea „statut special" pentru minoritarii din România — prin care să li se acorde şi mai multe drepturi decât acele formulate la Alba-Iul'a, a vorbit ciangăilor în ungureşte, începând cu cuvintele: „szeretett testvérek", adică „iubiţi fraţi".

„Dacă dânsul şi cu toţi cei din „Frontul Popular" sunt fraţi cu ciangăii, cu ungurii, cu jidanii şi alte neamuri, atunci să rămână cu dânşii pentru totdeauna.

Românii adevăraţi să se ferească de sfaturile lor şi să nu-i voteze în alegeri".

Faptul acesta, care a indignat întreg Ardealul Românesc, este confirmat multiplu de martorii dela faţa locului.

Înainte de a descifra oribila mutilare a sentimentelor de demnitate naţională săvârşită prin această bâlbâială electorală, am vrea să întrebăm, ca să audă toată ţara cinstită, şi mai ales toţi cetitorii acestui falnic „Sfarmă Piatră", cum se împacă inconştienţa candidatului internaţional-ţărănist cu declaraţiile, de înaltă semnificaţie românească, ale ministrului nostru de externe din ultimul timp, dar mai ales cum se conciliază opacitatea acelui candidat cu augustele declaraţii ale Suveranului nostru, făcute nu de mult unui ziar străin.

Factorii cu răspundere, căci aceasta nu apasă pe umerii lui Ghiţă Pop şi Nicolae Lupu, trebue să-şi spună cuvântul.

Dar şi mai departe: tot ziaree scriu.

„La adunarea internaţional-comunistă dela Deva, la care a participat abia un număr de 650 de oameni, d. Ilie Lazar a cuvântat în ungureşte. Sfârşitul cuvântării a fost primit cu „Eljen a magyar" — adică „Trăiasca ungurimea". — Iată unde ne duce demagogia celor din partidul d-lui Mihalache şi Maniu".

La lumina acestor fapte, cari pecetluesc definitiv şi iremediabil trădarea de neam a internaţional-ţărăniştilor, se demască total şi fără drept de apel întreaga campanie a presei iudeo-masonice cu privire la revizionismul mişcării naţionaliste. Prin echobalia neîarticulată a celor vânduţi străinilor, biete slugi dela periferia vieţii româneşti, vorbesc toate puterile oculte, toate forţele centrifugale ce sapă tacit, dar persistent, la temeliile statului nostru naţional.

Cine se răsfaţă subt cortul distrugător de neam şi dărămător de frontiere româneşti a revizionismului maghiar?

Mişcarea naţionalistă, al cărei măreţ grumaz de unde se profilează ca un pisc mântuitor pe carul nădejdilor româneşti, peste toate piedecile şi uneltirile de culise?!

Întrunirea dela Deva, cu toată deficienţa ei intelectuală, a rezolvat problema. Lumina ei imundă, răsucită prin retortele incapacităţii de a simţi românește, ne descopere întreaga cangrenă internaţional-ţărănistă, cu toate nefastele ei consecinţe.

Aici trebue să poposim! Dispreţul nostru este suveran. Dar ţara trebue să judece! Şi în al doilea rând să aleagă între: „Trăiască ungurimea"! (a lui Ghiţă Pop şi Ilie Lazar) şi „Trăiască România a Românilor", ce formează blazonul mişcării naţionaliste".

Primul este drumul condamnării la nimicire totală, drumul blestemului, care nu duce nici în pământul morţilor noştri, nici spre cerul speranţelor noastre de mâine.

Al doilea este drumul luminii, al Românismului în plină ascensiune, drumul a tot ce este cinstit, tânăr şi bun în această ţară! Cine-l refuză, se condamnă singur! Aici nu încap tocmeli. Te hotărăşti eroic pentru luptă şi pentru moarte. Sarcina pe care ţi-o iei este benevolă, dar grea. Din asprimea ei sângeroasă creşte, peste capul impotenţilor, floarea măririi ei.

Iată cum alegerile parţiale despică România în două — desparte conglomeratul internaţional-ţărănist, revizionist şi abject prin stupiditatea lui anti-românească, de altă parte Romania Naţionalistă, înaltă şi curată ca o icoană, ca icoana ei viitoare pe care o visăm în nopţile noastre de sbucium şi încleştare.

Şi apoi, aceste evidenţe cad ca o piatră de moară peste născocirile infame ale presei sărindăriste. Ţara vede clar cine sprijină, cu ţuică şi bani jidoveşti, revizionismul maghiar.

Norocul şi marea noastră bucurie e faptul că aceste calamităţi centrifugale şi revizioniste se concentrează în minusculele expoziturl ale democraţiei descreerate: Gh. Pop şi Ilie Lazar.

Şi în faţa acestor păcate strigătoare la cer, miopul şi anostul „prezident pe Ardeal" perorează despre biruinţa internaţional-ţărănistă dela Hunedoara, amestecând în hărdăul lăturilor iudeo-democratice, memorabilele figuri ale revoluţionarilor Horia şi Avram Iancu.

Biată democraţie tâmpă şi absurdă unde ai ajuns!

Să-ţi închipui că Horia şi Iancu, aceste dumnezeeşti icoane ale mândriei româneşti, aceşti aspri şi vijelioşi eroi ai românismului să se recunoască în Ilie Lazar şi să strige la Deva, în inima munţilor, „trăiască ungurimea".

Iată un lucru ce te face să încremeneşti!

O, da!

Duhul lui Horia şi-al Iancului a fost prezent la Hunedoara, dar a scrâşnit de mânie şi de revoltă, ca atunci când s'au năpustit, greu şi bolovănoşi ca munţii lor, asupra stăpânitorilor maghiari.

Da! La Hunedoara, gloria Iancului şi mitul lui Horia au fost pângărite de tâmpenia democratică.

Cine reprezenta acolo duhul eroic şi românesc al martirilor: Dobrescu-Pădure, Gh. Pop şi Ilie Lazar?!

Tot ce îmunda drojdie internaţional-ţărănistă a svârlit la suprafaţă.

Desigur, gorunul neamului dela Ţebea e mai îndurerat azi ca oricând.

Nu mai puţin degradant şi umilitor a fost spectacolul electoral pe plaiurile mehedinţene, unde acel hârşit şi estropiat profitor al tuturor regimurilor politice, naţionale şi internaţionale, a făcut să se verse sânge românesc şi creştinesc, pus la preţ de arginţii lui Iuda, prin coalizarea tuturor ocultelor antinaţionale, antiromâneşti şi antidinastice!

Duplicitatea politică a acestor indivizi trebue denunţată dela tribuna parlamentară, amplu, îndrăzneţ şi fără rezerve, pentru a trezi ecouri şi rezonanţe din creştet până în tălpile ţării, vândută şi trădată.

Am spus că nu ne interesează numărul voturilor, deşi cele româneşti prezintă o creştere impresionantă, ci urmările pe cari aceste desfrâuri democratice le au asupra ţării. Semnificaţia lor este desgustătoare până la exasperare!

Până când se va continua praznicul voturilor bete şi plătite cu cinci sute de lei?

Până când mai răbdăm ca jidovii, ungurii, comuniştii, înzgărdaţi cu toţi stropşiţii vieţii publice, să facă revizionism, antifascism, comunism şi alegeri în Ţara Românească?

Până când trădători ca Rădulescu-Mehedinţi, filomaghiari ca Gh. Pop, agramaţi ca Ilie Lazăr, vor mai reprezenta intelectualitatea românească?

Până când nu vom fi toţi una, trup şi suflet, braţ de foc şi rezistenţă de cremene, pentru România Românilor!

Grigore Popa

Cartea vremurilor noi!

PUNCTE CARDINALE IN HAOS

A apărut volumul de esseuri

„PUNCTE CARDINALE IN HAOS"

de NICHIFOR CRAINIC

Tineretul şi creştinismul — Puncte cardinale în haos — Titanii Ateismului — Parsifal — Sensul tradiţiei — A doua neatîrnare — Mărturisire de credinţă — Rasă şi religiune — George Coşbuc, poetul rasei noastre — Nicolae Bălcescu — Estetica lui Nicolae Iorga sau misticul fără voie — Coupo Santo — Roma Universală — Pacifism. — Toate problemele de orientare ale timpului nostru se înţelesc aci, desbătute larg şi fără egal de vizionarul NICHIFOR CRAINIC

Cereţi „Puncte cardinale în haos" la toate librăriile din ţară

Un volum 70 lei

CARTEA VREMURILOR NOI!

Editura „CUGETAREA" Bucureşti

PUNCTE CARDINALE IN HAOS

ORDINUL FR.·. M.·. B'NEI B'RITH

Esența iudaică a francmasoneriei este astăzi pe deplin dovedită.

Conducerea ocultă a masoneriei internaționale a fost și este în mâna Înțelepților Sionului.

Preponderența elementului semit, chiar în lojile constituite pentru creștini, este notorie.

Posturile de comandă și răspundere ale organizației masonice, toate sunt în mâinile ovreilor, într'un cuvânt conducerea efectivă și sistemul de difuzare a preceptelor criminale judeo-masonice sunt în mâinile lor.

Mai mult decât atât: pentru a avea un permanent și riguros control pretutindeni, și în special asupra celorlalte ordine masonice cosmopolite, oculta iudaică a creat un ordin masonic exclusiv jidovesc I. O. B. B. *(B'nei Brith)* adică *„Fii Legământului"*.

In lojile acestui ordin internațional ce înnumără în prezent aproape patru milioane de membri intrarea oricărui creștin este categoric interzisă, activitatea lor diabolică trebuind ferită de privirea indiscretă a vre'unui „goi".

Cazanul Satanei trebue să clocotească în întunerec.

◆ Ordinul *„B'nei Brith"* a fost creat la 1843 la Chicago.

Conducător al său a fost printre alții, timp de două zeci de ani, jidanul *Adolf Kraus*, care în 1925 cedează scaunul prezidențial lui *Alfred Cohn*.

Alți membri din comitet sunt *Henry Moush*, rabinul *Iohan Wisse*, *Lucius Solomon*, dr. *Boris Bogen*, etc., etc.; de reținut fiind faptul că majoritatea membrilor comitetului B'nei Brith-ului sunt în acelaș timp membrii organizației centrale oculte a așa zisului Kahal american.

Pentru activitate pe teren se constituesc la inceput XI districte dintre cari primele 7 sunt în America, al VIII-lea a fost în Germania până la venirea lui Hitler, — acum fiind mutat în Elveția, — IX IN ROMANIA, *X în Cehoslovacia*, și XI în *Orient*.

In 1922 se crează încă patru noui districte și anume: *XII Austria, XIII Polonia, XIV Palestina* și *XV Anglia*.

Fiecare din acest district este compus din cel puțin cinci loji având ca organ central o *„Mare Loje"* al cărei comitet poartă denumirea simbolică de *„Ilustru Sanhedrin"*.

In România (districtul IX) prima lojă B. B., este constituită în 1872 de către jidanul *Benjamin Peixotto*, consulul Statelor Unite ale Americii în România.

Cu timpul numărul lojilor crește, astfel că în 1933 avem răspândite la noi în țară 14 și anume:

Loja *Fraternitatea* No. 380 la București.
Loja *Peixoto*, No. 381 la Brăila.
Loja *Bien*, No. 382 la Galați.
Loja *Viitorul*, No. 387 la Buzău.
Loja *Egalitatea*, No. 393 la Ploești.
Loja *Concordia*, No. 394 la Moinești.
Loja *Menorah*, No. 395 la Piatra.
Loja *Lumina*, No. 534 la București.
Loja *Samoil*, No. 583 la Iași.
Loja *Orient*, No. 609 la Cernăuți.
Loja *Șalom*, No. 1025 la Cluj.
Loja *Humanitas*, No. 1080 la Bacău.
Loja *Ahava*, No. 1081 la Brașov.
Loja *Progresul*, No. 1083 la Roman.

◆ Nu insistăm asupra comitetelor de conducere anterioare mărginindu-ne numai să arătăm cititorilor noștri cine compune „Ilustrul Sanhedrin" din România ales la 6 Ianuarie 1936 și anume:

Șef Rabinul, *dr. I. Niemirover*, președinte; *Adolf Schwartz, Max Seidman, Horia Carp, I. Diamant* și *dr. Solomonovici*, vicepreședinți; *C. Kluger* și *dr. Feidman*, mentori; *B. Bercovici*, tezaurar; *I. Crețescu*, (jidan), secretar; *Aureliu Weis, M. Zelțer-Sărățeanu, I. Cornea* (jidan), *Kiva Ornstein, dr. M. Gottfried, dr. Ritter*-Brașov, *dr. Marcovici*-Satu Mare, *dr. Loewenstein*-Tg. Mureș, *I. Steuerman*-Galați; *P. Letzler*-Ploești și *dr. I. Fischer*, membri.

◆ In ce privește misiunea și activitatea sa B'nei Brith-ul, deși o verigă a lanțului masonic monstruos care se strânge tot mai mult în jurul lumii creștine, are un rol preponderent, deosebindu-se întrucâtva de celelalte ordine masonice.

In lojile B. B., agenții ocultei sunt formați în spiritul ortodox al tradiției milenare a judaismului și al moralei talmudului.

In primul rând pentru a supraveghea îndeaproape activitatea lojilor în cari pătrund creștinii, membrii B. B., se introduc — fără a-și face cunoscută calitatea — în lojile așa zisei Mare Loje Națională sau ale Marelui Orient, controlând discret activitatea, studiind pe fiecare frate în parte și captând informații.

Găsim astfel în lojile M. O. R. și M. L. N. dela noi pe jidanii: *rabin H. Alperin, J. Brucăr, Carniol, Goliger, Birman, Horovitz, Speyer, Moritz Lupescu, S. Cohn, dr. Friedman, I. Wapner, Zelingher*, etc.

◆ Dar nu numai acest rol de formarea agenților ocultei și de transmitere a influențelor îl are B'nei Brithul.

Captarea presei, creearea de universități populare ce tind la infiltrațiunea ideilor anarhice în masa populară, organizarea boicoturilor economice, presiunile financiare asupra statelor ce nu le sunt pe plac alcătuesc deasemeni obiectivul lor.

Organizarea așa ziselor „procese literare" ce tind a ridiculiza problemele ce alcătuesc piatra de bază a familiei creștine, este tot de rezortul B. Brith-ului.

Câștigarea oamenilor politici proeminenți în viața publică este însă un subiect de predilecție.

Intr'adevăr în adunarea generală a Lojilor I. O. B. B. din Maiu 1927, în urma referatului fr. . ', *J. Bercovici* privitor la chestiunea influenții ordinului în politica românească s'a adoptat următoarea concluzie:

„Ceeace susținem ca necesar este o apropiere de elementele superioare românești, înțelegând prin acest termen, elemente cu ascendență asupra maselor".

Ei bine, acest deziderat noi l-am văzut înfăptuit prin *„Cercul Libertatea"* al lui Kalman Blumenfeld, creat special pentru captarea politicienilor.

Nu știm cu ce preț au fost convinși unii din oamenii noștri politici să se complacă în atmosfera pestilențială de la Cercul Libertatea, dar este desgustător să vedem aci, alături de *Kalman Blumenfeld, Almosnino, Moritz Atias, Bercovici, Smilovici, etc., etc.*, pe LUPU KOSTACHI, COL. ION MANU, SCARLAT COCORĂSCU, MIHAIL MANOILESCU, GR. N. FILIPESCU, dr. N. LUPU, DIMITRIE GUSTI, PREOT GALA GALACTION, C. ARGETOIANU, TRANCU IAȘI!

Toț lojile B. B., dictează și punctul de vedere al judaismului în legătură cu diverse chestiuni politice, sociale și externe, mai ales.

Astfel în hrubele lui Niemirover se discută: *problema evoluției, raportul între capital și muncă, reforma magistraturii, reforma învățământului, crearea unor anumite sindicate de funcționari, sistemele filosofice adverse creștinismului.*

◆ Amintim că în timpul războiului un stol de corbi sinistri: *Labin, Stern, Geller*, etc., toți membri ai B'nei Brith-ului, colindau Europa defăimând România, armata, Dinastia.

Despre rosturile și activitatea acestui ordin judaic se pot scrie volume întregi, atât e de complexă opera de subminare ce o întreprinde B'nei Brithul cu scopul de a vedea înfăptuită o zi mai degrabă dominația lui Israel peste tot pământul.

Ne mulțumim deocamdată cu schițarea acestui succint dar edificator tablou al ordinului condus de rabinul dr. Niemirover.

Florin Becescu

Informații antimasonice

Către finele anului trecut, președintele Roosvelt a asistat la inițierea masonică a celor doi fii ai săi James și Franklin. Festivitatea s'a desfășurat la templul masonic din New-York, Weststreet 23, în prezența a 1500 masoni.

Președintele Roosvelt a fost introdus de către maestrul Jacob Klinck. Printre asistenți era și ovrelul La Guardia, primarul New-York-ului.

Președintele Roosvelt are gradul 32 al ritului Scoțian, aparține „Holland Lodge"-i No. 8, „Lojei de Georgia" și este „Shriner".

◆

In ziua de 8 Decembrie 1935, a avut loc, la Copenhaga, o serbare pentru mărirea fondului sionist Keren Hajesod. Cu acest prilej, actorul jidan Samuel Besekow a recitat un poem intitulat „Evreul pacificator", în care e expus planul de cucerire a lumii, conform „Protocoalelor Înțelepților Sionului":

...„noi suntem un popor între popoare... stăpânii banului și inteligenții... noi avem în mână băncile, casele de editură, presa, spitalele, societățile de asigurare, ministerele... ne vom creia o patrie, dar evreii vor rămâne mai departe acolo unde se află... Erusalimul va fi centrul rețelei de aur, de unde vor pleca toate firele"...

Poemul a fost reprodus în cartea „Răutăcioase minciuni național-socialiste asupra evreilor". (Copenhaga, 1936).

◆

In timp ce aproape 60 de societăți judeo-masonice fomentează revolte și activează zi de zi pentru distrugerea statului bulgar, singura organizație naționalistă „Rodna Zastschita" (Apărarea Patriei) este dizolvată iar ziarul său oficios suprimat.

Cozonacul democrației

In editorialul unei gazete, din grupul celor de curând apărute și cu existența legată de buna voință interesată a vreunui dictator din câmpul economiei noastre „*naționale*", se vorbia, deunăzi, despre „*cozonacul democrației*". Cozonac pe care l'ar ciuguli de stafide copii răsfățați ai votului universal, adică oameni politici cari cultivă și exploatează democrația.

Oameni de toate calibrele morale și intelectuale, de la smecherul agitator comunist, simbriat de capitaliști că să zăpăcească mințile proletare, până la politicianul fost și viitor ministru, din consiliile trusturilor industriale. Toți deopotrivă de convinși, de hotărâți luptători pentru salvarea și păstrarea cozonacului democratic, cât mai rumenit și mai umflat.

Cozonac cu care stomacul democrației s'a obișnuit atât de mult, încât n'ar mai accepta, în ruptul capului, — a capului națiunii bine înțeles. — mămăliga națională sau pâinea burgheză. Egalitatea, libertatea și fraternitatea s'ar sfinți, de altfel și ele jignite, dacă s'ar lua cetățenilor această singură satisfacție, de a munci până dau pe brânci, pentru pregătirea, frământarea și coacerea cozonacului, din care să se înfrupte oștirea democrației.

Ultimele alegeri parțiale au pus la grea încercare pe democrați. Se punea problema : cu sau fără democrație ? Adică cu sau fără cozonac pentru unii, cari se întâmplă să fie streini și cu răbdări prăjite pentru ceilalți, cari se întâmplă să fie români. Din fericire primejdia a trecut, după cum ne lămurește presa democrată, care, ciudată întâmplare, este toată jidovească sau jidovită. Cu cele mai alese mijloace democratice: alcool, ciomege la cap și bani colectați prin sinagogi, națiunea a fost convinsă să nu părăsească democrația.

Partide burgheze prin doctrină ca cel liberal sau burgheze-conservatoare, prin titulatură, ca cel țărănesc s'au găsit laolaltă cu partidele socialist și comunist, apărându-și cozonacul plămădit cu sudoarea maselor muncitoare, de pe ogoare și din ateliere. A maselor care cultivă grâul pentru morile streine în care se macină atâta muncă românească, pentru a scoate făină albă a cozonacului iudeo-democratic ; din care câțiva politicieni români ciugulesc stafidele. A maselor muncitoare cari în fabricele cartelate și instreinate ostenesc să culeagă mierea și zahărul pământului nostru, pentru îndulcirea aceluiași cozonac de la masa jidanului, cu binevoitorul sprijin al politicianului român, mulțumit că este tolerat să-și lingă degetele și să adune, odată cu frimiturile și stafidele decorative.

In țara în care curge atâta lapte și miere, din dărnicia pământului și a brațelor românești, copiii neamului nostru mor nehrăniți, istoviți și doboriți de oftică, fiindcă tot laptele și toată mierea merg la prepararea cozonacului democrației. (Afacerea Skoda, Cagero și alte dulciuri democratice).

Așa încât nu-i nici o mirare că de la un flanc la altul, de la comuniști până la marii capitaliști, din partidul țărănesc sau liberal, toată lumea politică este prezentă în frontul democratic, așteptând fie care felia sa de cozonac.

Comunismul este o amăgire pentru muncitori, țărănismul altă amăgire pentru țărani și liberalismul pentru orășeni. Pe deasupra tuturor acestor „*isme*", capitalismul internațional, adică jidovesc, țese pânza de păianjen a tuturor exploatărilor, pânză în care bieții muncitori, de toate categoriile, cad, se încurcă și mor de mizerie, ca muștele.

In Camera franceză, acum de curând, cu prilejul discuției pentru ratificarea pactului franco-sovietic, d. Herriot a spus : „industriașii francezi, în special din metalurgie și textile au cerut să încheem pactul cu sovietele, să acordăm credite noui sovietelor, spre a putea plăti comenzile date industriei franceze". Un nou împrumut acordat Rusiei sovietice înseamnă un nou atac la ciorapul economiei burgheze franceze, cu slabe șanse de restituire, dar cu foarte mari și sigure șanse de alte învârteli politice, gen Staviski și în special cu șanse de mari câștiguri pentru marile întreprinderi industriale, în capul cărora se găsește, vizibil sau camuflat, un reprezentant al iudaismului. Iată deci poporul francez pregătind, cu alte sacrificii cozonacul d-lui Herriot și al tovarășilor săi.

In Camera noastră din dealul Patriarhiei, au fost atâtea desbateri, din care însă publicul românesc a rămas tot nelămurit, care dintre cele două partide a comis. In ultimii 15 ani, mai multe ticăloșii, mai multe afaceri, mai multă risipă în banul public; căci până ce țara să prindă a se desluși, din acuzările aruncate de o parte și de alta, constată că beligeranții s'au împăcat și au căzut de acord asupra unei noui activități democratice, pe spinarea națiunii.

„*Trăiască democrația*", strigă din toate bălcile bojogilor partizanii cozonacului democratic. Fiindcă democrația este un regim minunat, în care cei proști plătesc chefurile, viața de lux și risipa tuturor lupilor din pădurea politică și cea economică. Și fiindcă democrația este umanitaristă, povățuindu-ne să deschidem toate ușile tuturor streinilor, să-i primim în casa noastră, să le oferim munca noastră și să nu le cerem nimic peste ceia ce voesc dumnealor să ne acorde.

Apoi democrația este regimul ideal al irresponsabilității, un regim în care nimeni nu răspunde de nimic, regimul dreptului celui mai smecher, mai hoț, mai îndrăznet. Dacă ai fost furat cu forme n'ai ce mai face. Dacă ai fost furat fără forme iar nu poți face nimic, căci democrația generoasă îngăduie hoțului să îndeplinească forma și mai târziu.

Democrația este regimul tuturor libertăților: românii sunt liberi să moară de foame și streinii liberi să ne ridice și cenușa din vatră. Românii sunt liberi să rabde și streinii liberi să ne înjure și scuipe în casa noastră. Trusturile streine sunt libere să ne jupoaie și consumatorul român liber să plătească sau să crape, căci rușinea unora și răbdarea altora n'au nici o stavilă.

In regimul democratic poți combate capitalul rămânând în slujba lui, căci capitalul îndeplinește, în democrație și alte funcții decât cele economice. El poate întreține agenți de propagandă comunistă, poate subvenționa sau creia partide politice, poate creia și întreține curente de opinie publică, prin gazete proprii sau bine remunerate, poate plăti și regiza massa de manevră, cu muncitori, pentru anumite lovituri.

Democrația fiind prin esența ei internațională și prin conținutul ei iudeo-masonică, n'are patrie și nici Dumnezeu. In slujba celor ce au inventat-o exploatează munca tuturor popoarelor creștine, spre a întări puterea iudaismului.

Acaparând pretutindeni capitalul, industria, presa și viața politică iudeo-democrația stăpânește lumea, turburând sau orientând spiritul maselor după interesele iudaice. Combate și distruge proprietatea altora ca s'o refacă și s'o întărească de îndată ce a trecut în posesia jidovilor.

Democrația este dușmana de moarte a naționalismului. Desvoltarea conștiinței naționale, a sentimentului de familie națională, dragostea de frate, de neam, de pământul în cari își dorm somnul de veci înaintașii noștri, sunt cu totul interzise de iudeo-democrație. Toate acestea primejduiesc cozonacul celor ce storc bogățiile țării și robesc munca unui neam răbdător, — poate prea răbdător. In fața curentelor naționaliste democrația face front și pune la bătaie artileria grea a aurului stors din munca celor robiți, mitralierele tuturor infamiilor de presă și cumpărăturile cele mai surprinzătoare de conștiințe trădătoare de neam.

Până în ziua când virtuțile strămoșești, cari n'au murit ci numai au adormit, ca să se deștepte mai puternice ca niciodată, vor ridica întreg neamul românesc într'un front puternic, de care să se sfărâme toate plutoanele de profitori ai democrației.

Arhit. I. D. Enescu

Banca Națională a României

CONVOCARE

pentru adunarea generală ordinară din 22 Martie 1936

In virtutea art. 75, 77, 79 și 80 din statute și în urma hotărîrii Adunării Generale Ordinare a Acționarilor Băncii Naționale a României din ziua de 16 Februarie 1936, se face o nouă convocare a acționarilor pentru a se întruni în adunare generală ordinară în ziua de 22 Martie 1936, ora 10.

Adunarea Generală se va ține în localul Băncii Naționale din București, str. Lipscani No. 25.

Vor avea dreptul să ia parte la Adunarea Generală acționarii de naționalitate română, proprietari a 20 acțiuni înscrise pe numele lor până la 21 Decembrie 1935 inclusiv (adica de 3 luni complet scurse până la 22 Martie 1936, data Adunării Generale).

Orice inscripțiune tardivă ridică dreptul proprietarului de acțiuni de a participa la adunarea generală.

Societățile proprietare de acțiuni sunt considerate ca românești acele cari vor îndeplini condițiunile legii de protecție a muncii naționale.

Acționarii cari îndeplinesc condițiunile de mai sus, vor putea fi reprezentați prin mandatari având ei înșiși drept de vot.

Totuși, societățile, stabilimentele și corporațiunile pot fi reprezentate printr'o persoană anume delegată sau prin orice acționar al Băncii ; minorii și interzișii prin tutori și curatori.

Femeile măritate sub regimul dotal pot fi reprezentate prin soți fără procură sau prin mandatari având ei înșiși drept de vot și fiind investiți cu procură din partea soțului ; ele pot deasemenea lua parte personal numai cu mandatul expres al soțului.

Femeile măritate sub regim parafernal, pot fără autorizația soțului, lua parte personal, sau pot fi reprezentate prin mandatari având ei înșiși drept de vot.

Pentru cazurile în care regimul dotal sau parafernal nu va fi stabilit până la data adunării, prezența soțului se consideră ca o recunoaștere tacită din partea soției a regimului dotal, iar prezența soției ca o recunoaștere tacită din partea soțului a regimului parafernal.

20 de acțiuni dau drept la un vot.

Nici un acționar, inclusiv societățile și Statul, nu poate dispune de mai mult de 30 voturi, ori care ar fi numărul acțiunilor ce le reprezintă.

In caz de proprietate indiviză, un singur acționar va fi autorizat să participe la adunarea generală.

Un mandatar nu poate reprezenta în Adunarea Generala mai mult decât 5 acționari cu drept de vot ; el nu va putea dispune însă de dreptul de vot pentru mai mult de 20 voturi.

Nici un funcționar sau impiegat al Băncii nu poate reprezenta pe un acționar la Adunarea Generală.

Procurile și orice acte justificând dreptul de a participa la Adunarea Generală, vor trebui să fie legalizate și contrasemnate de mandatari sau delegați și vor fi remise Administrațiunii Centrale sau Sucursalelor și agențiilor Băncii, până Joi 19 Martie 1936, ora 18.

Conform statutelor Băncii, Bilanțul general anual, contul de Profit și Pierdere, precum și rapoartele Consiliului de Administrațiune și al celui de Cenzori asupra operațiunilor exercițiului 1935, au fost publicate în Monitorul Oficial No. 30 bis, din 6 Februarie 1936.

Ordinea de zi a Adunării Generale va fi următoarea :

Aprobarea Bilanțului încheiat la 31 Decembrie 1935 ;

Descărcarea Consiliului de Administrațiune de gestiunea sa ;

Distribuirea beneficiilor realizate conform Bilanțului ;

Alegerea a 3 Administratori în locul d-lor : C. I. Bălcoianu, M. Demetrescu și Costin Stoicescu și a unui Cenzor, în locul d-lui G. Georgescu, ale căror mandate expiră la 31 Decembrie 1936.

Membrii ale căror mandate expiră sunt rieligibili.

Note, polemici, înfierări

Sfarmă-Piatră — Sfarmă-Monoclu...

Al. Hodoș, directorul azilului de infirmi și agenți de siguranță de la „Țara Noastră" ne caută ceartă cu luminarea.

Namila aceasta cu monoclu, pe care partidul național-creștin o plătește domnește cu 16.000 lei lunar ca să scrie în perioada de foc a alegerilor despre... mustățile lui Charlie Chaplin și despre sex-apealul Gretei Garbo, are, probabil, de reproșat ceva, nu știm ce, lui Sfarmă Piatră.

Sfarmă Piatră, e adevărat nu iubește pe Al. Hodoș. Nu-l iubește, fiindcă este intrigant, fiindcă este nesincer, fiindcă e leneș, fiindcă, pentru anumite legături ce întreține, el e un element suspect în mișcarea naționalistă. Dar neiubirea aceasta, Sfarmă Piatră i-o spune lui Hodoș mereu, tare și pe față, cum vedeți, în timp ce el, dimpotrivă, bârfește ca țațele pe subt tulpan, pe la răspântii.

De la apariția acestei reviste Al. Hodoș ne-a stropit elanurile încontinuu cu zeama verde a urei și a calomniei. Noi am reacționat, firește, prompt și dureros ori decâte ori a fost nevoe. Hodoș s'a miorlăit apoi pe culoarul Camerei și l-am căutat o vreme.

Dar, țață de mahala, Hodoașa și-a înfipt din nou pumnii în șolduri. Spune acum pretutindeni că publicația aceasta a noastră e a lui... Iuliu Maniu sau a lui Mihalache și că peste puține zile sau numai câteva ceasuri, Nichifor Crainic va trece la... național-țărăniști cu Gregorian, cu Sfarmă Piatră cu tot ! !

Rideți? Am ris și noi, dar vrem s'o terminăm odată că ne-am plictisit chiar numai rizind...

Idiotenia aceasta este, firește, ridiculă, dar rămâne nu mai puțin o infamie. N'o tolerăm.

A, Alexandru Hodoș, vrea să răsucească, pe furiș, piedică lui Sfarmă Piatră ?!

Dacă vrei să-ți culegi monoclul de pe jos, poftim Alexandru Hodoș !

D. Vaida, dușman al frontului românesc...

Dintr'o cuvântare a comandantului „gărzii de onoare" valachiste, publicată în gazeta d-lui C. Anghelescu, „Voința Țării":

Astăzi sunt în această țară două forțe care dau lupta pe viață și pe moarte. Deoparte, generația tânără naționalistă, iar de cealaltă parte, Francmasoneria".

... Face d. comandant, vorbind de masonerie, aluzie la d. Al. Vaida, la d. Voicu Nițescu, la d. I. Gr. Perieteanu, la d. V. V.Tilea?

Trăiască domnul Ciuley Brătianu!

Citim în „Mișcarea", organul lui Ciuley : „Prin acțiunea pe care a întreprins-o în viața noastră publică, domnul Gheorghe I. Brătianu a aprins flacăra nădejdilor în sufletul poporului care era pe cale să-și piardă speranțele cu totul".

Da, domnilor, e adevărat ! Dacă loja masonică „Dimitrie Cantemir" din Iași nu ne-ar fi trimis la vreme pe acest prometeu cu scânteia lui sacră și adon-hiramică, poporul ar fi crăpat. Dacă domnul Gheorghe I. Brătianu nu ne-ar fi luminat drumurile istorici cu festila marilor idealuri antimonarhice, poporul ar fi disperat și s'ar fi ales pulberea de noi.

E adevărat !

Deci : trăiască salvatorul ! Trăiască republica !

Fr.·. Mihail Sadoveanu, din nou înfierat

Curg palmele pe fălcile lui Mihail Sadoveanu...

După scrisoarea de mare altitudine morală pe care d. Al. Tzigara-Samurcaș ne-a trimis-o la 14 Februarie și am publicat-o în numărul trecut al revistei noastre, astăzi distinsul colaborator al ziarului „Universul", d. T. Pisani, îl turtește pur și simplu pe Vornicul escroc de la hanul.·. Ancuței. D. Pisani, în prezența unui prieten comun, ne-a făcut următoarea declarație :

„M'am văzut trecut pe o listă a lojei d-lui Sadoveanu dela hanul Ancuței. Sunt surprins, fiindcă eu nu am iscălit nicio listă. Am fost invitat, într'adevăr, la han, dar când am văzut ce e acolo, am fugit, fiindcă eu n'am intrat în viața mea într'o cârciumă.

Nu numai că nu sunt și nu voi fi, dar n'am fost niciodată francmason".

.·. ?! .·.

Către sfârșitul lunii Ianuarie am primit la redacție o lungă scrisoare de la un anonim în legătură cu cazul fr.·. Ciuley. Binevoitorul nostru informator, între altele, ne asigura că amantul curtezanei Tița Cristescu, mare tezaurar al marei loji.·. național-liberale din str. Câmpineanu 45, e sigur că va fi scos de la Văcărești, fiindcă mandatul lui de arestare va fi judecat de către d. Ilie Petre Lazăr, care, spune corespondentul nostru, e, împreună cu un alt magistrat, d. G. Grigoriu, francmason.

Am considerat că e prea gravă informațiunea aceasta și am așteptat ca evenimentele s'o verifice.

Știam că masoneria, în cap cu Pangalargetoianu, depune eforturi disperate pentru salvarea trezorierului său.

Intre timp masonul Victor Eftimiu a scris un articol de apărare a fr.·. Ciuley în ziarul „Tempo" (no. 791 din 16 Febr.) iar Sâmbătă 22 Februarie, mandatul de arestare al ing. Liviu Ciuley a venit din nou spre judecare în fața trib. Ilfov, și instanța de reconfirmare, formată din d-nii **ILIE PETRE LAZAR, Mihail Manolescu și I. Petrescu, l-a infirmat** cu unanimitate, deși d. procuror Benedict Stoenescu a arătat că probele crimei lui Ciuley sunt acum mai aspre și mai decisive"..

Conflict între frații Lupu

Frații Costake și Panait Lupu coalizându-se, au făcut cunoscut casieriei Camerii Deputaților că pe viitor

dacă se va prezenta în numele lor doctorul Niculae Lupu pentru a încasa diurnele întregei familii, să refuze a-i face vre-o plată, fiindcă acesta le bea banii...

D. Hodoș și blocul dela 22

Un avocat lăncier ne scrie: „...și văd acum că linia dreaptă a d-lui Al. Hodoș s'a proclamat oficios al „blocului generației dela 1922". Blocul acesta, vă amintiți, cuprinde elemente din toate partidele politice și din toate grupările. In ședința lui de constituire av. Ion Emilian, Mainițiu, Mozăceni, P. Botoșani alungați dela național-creștini, cum știți, au atacat violent pe A. C. Cuza, dar mai ales pe Octavian Goga. Mai, e, d. Hodoș ăsta în partidul național-creștin"?

Senilitate

La înapoierea sa în țară dela Paris, unde a bandajat fălcile lui Leon Blum, d. N. Iorga, vorbind cu un coleg al său dela „Dimineața", despre dezastruoasa reușită a d-rului Lupu în alegerile dela Mehedinți, a declarat: „Mi-a părut bine, pentru că eu sunt pentru actuala noastră politică externă și — încă ceva — pentru că doctorul Lupu nu e poet"...

...Și, adăogăm noi, pentru că amândoi au fost, cum se știe, bursieri ai lui Blank !

Și — încă ceva — pentru că d. Iorga e acum, sărmanul, foarte foarte bătrân !

Frăția .·. de cruce

Sfarmă Piatră a surprins încă un francmason pe cu'bul de smoală al lui Lucifer. L-a ridicat iute de urechi în lumina tare a zilei și l-a înfățișat apoi de aci cititorilor: av. Lică Zamfirescu, președintele asociației spiritisto-masonice „Frăția de cruce" cu sediul în București, str. Romană 212.

Fr.·. Lică Zamfirescu a protestat firește, și a doua zi a trimis lui Sfarmă Piatră o lungă scrisoare „oficială" cu numărul 89, din care transcriem acest pasagiu prețios, în finalul căruia găsim mărturisirea — surprinzătoare, într'adevăr, la un mason — că francmasoneria e cu totul străină de creștinism și de practicile Bisericii lui Hristos: ...„Iar cât despre mine în particular, țin a vă confirma că sunt un membru al Marei Loji Naționale Române și că acest lucru mă cinstește. Că între noi or fi și nevrednici, vă rămâne domnilor voastre sarcina de a-i da la iveală acolo unde îi găsiți: fie în loje, fie în biserică, fie în presă. Mi-am luat îngăduința a vă remite alăturat și o mică broșură desvăluindu-vă „un francmason" cinstit de noi și de tot omul care l-a cunoscut. Pentru încheere, țin a vă preciza că pomenirea lui Hașdeu NU S'A FĂCUT DE FRANCMASONI, CI DUPĂ DATINA CREȘTINĂ ȘI NUMAI CA CREȘTINI".

Abonamente la

„Sfarmă - Piatră"

Lei 300 pe an, 175 pe 6 luni

Gafa idiotului...

Se știe că idiotul e numai unul, al nostru, al tuturor: Tudorică Braniște. Il iubim și vrem să nu ni-l atingă nimeni — dar ne supărăm și pe el când nu știe să-și păzească pielea... Adică — ce? — numai noi să-l păzim ?...

Săracu Braniște, a crezut de curând că poate polemiza cu Toma Vlădescu. A crezut... Imprudență catastrofală!... Firește noi suntem de părere că, pentru curaj cel puțin, Teodorescu tot ar fi meritat iertare!

Dar lucrurile s'au desfășurat puțin mai grav.

Toma Vlădescu pretinde într'adevăr că n'a făcut decât să se joace...

Braniște în ceasul acesta își pansează rănile cu cerneală și un întreg serviciu S. P. A. încearcă să-i dea ajutor.

E cazul însă ca, admonestând pe Toma Vlădescu, să ridicăm un cuvânt de protest : prea multă severitate, Tomo, cu „Idiotul" !

Dr. Lupu, Dudău și Castravete, la Mehedinți

Doctorul Lupu povestea zilele trecute într'un grup de ziariști, după validare, firește, următoarea întâmplare dela Mehedinți:

Echipele plecaseră în județ, delegații și asistenții fuseseră distribuiți pe unde se cuvenea, iar orașul T.-Severin, fiindcă era mai dificil, îl lăsasem pe seama lui Dudău, după recomandația lui Vasile Rădulescu-Mehedinți. Dudău ăsta, e unu teribil... cu vre-o trei ani de pușcărie la spate...

Era, cum vă spun, gata tot și numai aveam nici o grijă.

Dar când să trec dela restaurant spre club, mă pomenesc acostat de unu, un japlan ca de vre-o doi metri:

— Să trăești, coane!

— Ce e mă?

— Eu sînt de mă numesc Castravete!

— Și?

— Și... venii acilea să-ți spun cu alegerii'estea c'o să le pierzi!... Orașul ne trădează!

— Cum, mă, frate Castravete, da' fratele Dudău ce păzește?! făcui eu.

— ...păi tocmai de-aea... că-l puseră șef pe esta, peste mine, ...l-impașt' pe mucă-sa! Păi se compară, coane, esta care are numai trei ani în corecțional, să-mi comande el, mie, care am 15 în criminal?!...

Nou !

A apărut în editura librăriei Pavel Suru volumul de poezii

„Săracă Țară Bogată"

de

George Gregorian

„Săracă Țară Bogată"

este volumul mult așteptat al acestui sezon

Cumpără-l numai dacă ești Român!

Nou !

Sfarmă Piatră

U. R. S. S. E SERVIABILA...

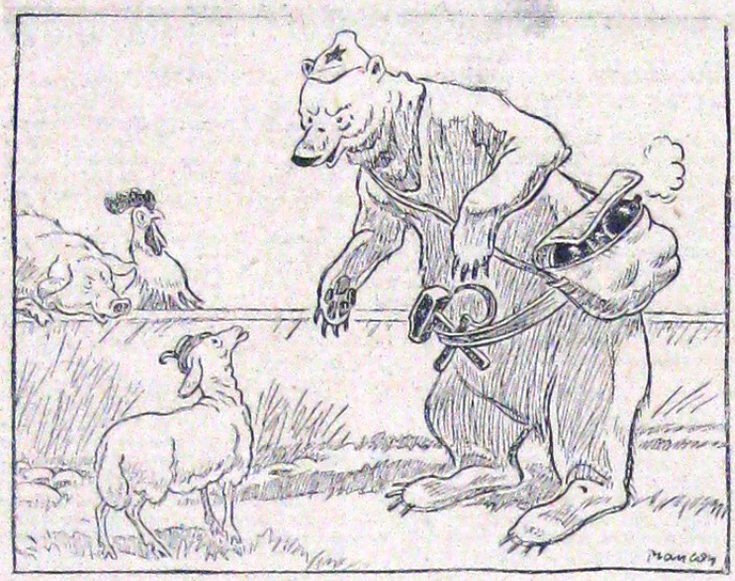

— Vino dragă Austria: iți iau eu apărarea ! *(Guerin Meschino).*

DUPA BATAE

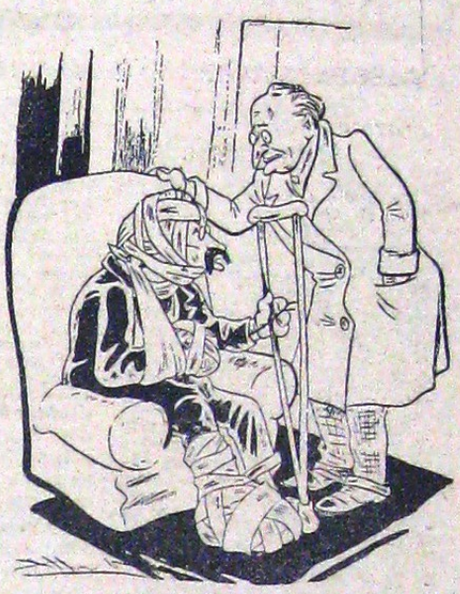

— AMICUL JEZE : Esti fericit dragă Blum, cel puțin te-ai scăpat de-o grijă ! *(Marc' Aurelio).*

LA FRONTIERA MONGOLO-MANDCIURIANA

Intâlnirea între jefuitorul nippo-mandciurian și ferocele lup ruso-mongol
(The North-China Herald).

NICI-O FARAMITURA DIN IMPERIUL BRITANIC...

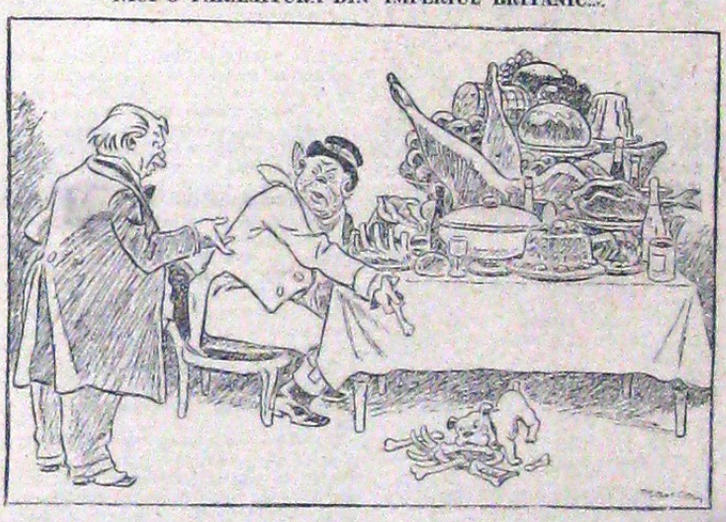

— LLOYD GEORGE : — Să dăm cel puțin oasele popoarelor sărace...
M. ALBION : — Ce zici ? ! Astea sunt foarte bune pentru cățelușul meu!
(Guerin Meschino).

DUPA INSPECTIA LUI TUKACHEVSKY

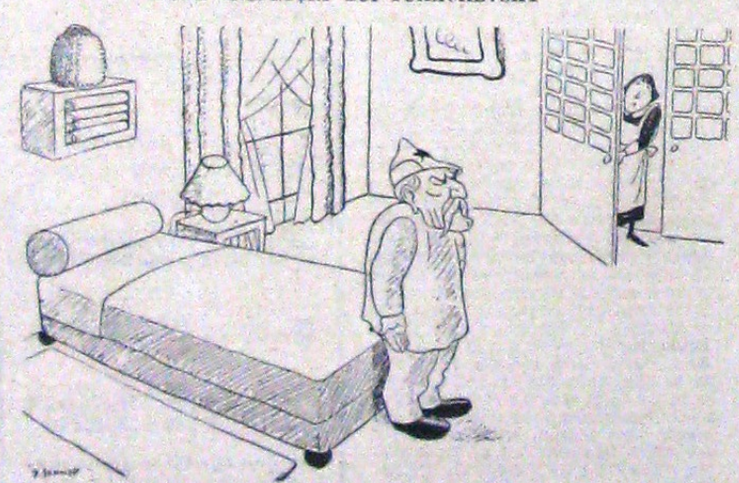

MARCEL CACHIN: — Anunță-mă când vine șeful Marie, c'am încremenit aci...
(Candide).

In timp ce Societatea Națiunilor își pierde timpul cercetând harta Etiopiei, Japonia continuă a sfâșia teritoriul chinez
(The North-China Herald).

6 LEI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU, 23—25